EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 265, Nisan 2010

Sınıf hareketi yeni bir dönemin başında

TEKEL işçilerinin mücadelesi farklı biçimlerde devam ediyor. Bugün daha çok yerel çalışmalar ve eylemler biçiminde süren bu mücadele merkezi bir eylem hattına da sahip bulunuyor. Bu, mücadelenin sınıfın geniş bölükleriyle ortaklaştırılması ve siyasallaşmasına uygun bir zemin anlamına geliyor. 1 Nisan'dan sonra hedefte 26 Mayıs genel grevi var. Arada ise işçi sınıfının birlikte mücadelesinin sembolü 1 Mayıs bulunuyor. Gerek TEKEL işçileri gerekse işçi sınıfı ve emekçilerin ileri ve öncü güçleri açısından son derece anlamlı olan bu mücadele hattında nasıl yürüneceği, sınıf ve emekçi hareketinin bundan sonraki seyri bakımından önem taşıyor. Eğer hakkıyla değerlendirilebilirse, işçi ve emekçi hareketi için yeni bir dönemin başlangıcı olabilecektir.

Ancak sunduğu tüm olanaklarına karşın bu hedefe ulaşmak kolay değil. Zira işçi ve emekçilerin birleşik bir güç olarak davranabilecekleri bir eylem hattına sahip olmaları ile bu hatta başarıyla yürümeleri farklı şeylerdir. TEKEL işçilerinin mücadelesinin uyarması ve zorlamasıyla sınıf hareketinin toparlanması ve sermayeye karşı mücadelenin büyütülmesi bakımından bir yol açılmıştır. Ancak bu yoldan yürüyebilmek, dağınık durumdaki işçi ve emekçilerin mücadele alanlarında birleştirilmesine bağlıdır. Bunun için ise, öncelikle öncülerini bu göreve hazırlamak gerekmektedir. Bu da sınıf ve emekçi hareketinin verili koşullarında değerlendirilebilecek zemin ve güçlerin darlığı nedeniyle oldukça zor bir iştir. Tüm bu zorlukları da olanakları kadar doğru biçimde değerlendirmek, kendi toplumsal koşulları içerisinde kavramak ve ileriye çıkacak olandan yakalayarak ilerlemek durumundayız.

Öncü bölüğü güçlendirme ihtiyacı

TEKEL direnişinin önemi, sınıf hareketinin gelişme seyrine bulunacağı etki ve yaratacağı sonuçlardan geliyordu. Nitekim toplum düzeyinde ilgi odağı haline gelen Ankara'daki direniş bitmiş olmasına rağmen, direnişin gündeme getirdiği mücadele görevleri bugün işçi sınıfı ve emekçilerin gündemi durumundadır. TEKEL işçileri ise mücadele içinde deneyim kazanmış bir öncü sınıf bölüğü konumundalar. Bu da TEKEL işçilerinin mücadelesini sınıf hareketi ve toplumsal mücadele açısından özel bir yere oturtuyor. Bu nedenle, TEKEL işçilerinin önümüzdeki süreçte oynayacağı rol, sınıf hareketinin geleceği bakımından önem taşıyor.

TEKEL işçileri bugün bulundukları yerellerde şu ya da bu düzeyde hareketin içerisindeler. Hem kendi mücadelelerini yerelleştirmeye, hem de diğer işçi ve emekçi eylemlerine katılarak destek sunmaya çalışıyorlar. Bunun bir yanı mücadelelerine yönelik toplumsal desteği büyütme, diğer yanı ise direniş içinde edindikleri sınıf bilincinin gereklerini yerine

getirme çabasıdır. Ancak hala da Ankara direnişinin sona ermesine yol açan zayıflık ve yetersizlikleri aşmaya yönelik kararlı ve sistemli bir yönelimden sözetmek mümkün değil. Mevcut çabalar son derece yetersiz ve yapılması gerekenin üstesinden gelebilecek düzeyde değil.

Bu durum, bugün işçi ve emekçi hareketinin gözünü diktiği bu öncü sınıf kesiminin yol açıcılık gücünü zayıflatmaktadır. Bu çerçevede yapılması gereken, TEKEL işçilerinin iç örgütlenmesini geliştirmek ve tabanın desteğini almış bir devrimci önderlik iradesini ortaya çıkarmaktır. Ancak bu yapılabildiğinde, TEKEL işçileri mücadelenin önündeki engelleri aşmayı başarabilecektir. Öncü kesimin bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyi geliştirilebildiği koşullarda, sendikal bürokrasi ve onun dayanağı reformizmden bağımsız yürüme gücü bulunabilecektir.

Sınıfın ana gövdesinde hareketlenme eğilimi

Bugün öncü bir konumda olsalar da, TEKEL işçileri de diğer işçi bölükleri cephesinde yaşananlardan doğrudan etkilenmekte, bu onların hem mücadele gücünü ve hem de ufuklarını belirlemektedir.

Açıktır ki TEKEL Direnişi, moral güç, mücadele azmi ve örgütsel açıdan son derece geri bir durumda bulunan işçi sınıfı ve emekçi hareketini sarsmıştır. Direnişin bitirilmesine karşın, moral kazanımlarının korunması ve direnişin geriye belli bir mücadele hattı bırakması da olumlu bir etki olarak varlığını korumaktadır. Sınıfın saflarında artan bir hareketlenme dikkat çekmektedir. Birçok veri, sınıf kitleleri içerisinde mücadele isteği ve örgütlenme eğiliminin güçlendiğini göstermektedir. Öyle ki, sönen işçi direnişlerinde dahi bir canlanma, en geri işçi ve emekçi kitlelerinde dahi sorunlarını mücadeleyle çözme yönünde bir inanç ve mücadele eğilimi gözlenmektedir. Direniş, işçi ve emekçi hareketinin öncü potansiyellerinin açığa çıkmasını kolaylaştıran bir itilim sağlamıştır.

Kuşkusuz bu tablonun oluşmasında tek etken TEKEL direnişi değildir. Bu aynı zamanda sınıf hareketinin içerisinden geçtiği toplumsal koşullarla ilgilidir. Krizin patlak vermesinin ardından sermayenin topyekûn saldırıları karşısında önce tutunmaya çalışan, sonra dağılan ve giderek mücadeleci safları bozguna uğrayan, moral bakımdan dibe vuran işçi hareketi, toparlanmak için bir dizi imkana da sahiptir. Kriz sonrasında düzenin kapsamlı bir seferberlikle yarattığı atmosfer, özellikle de işsizlik silahını kullanarak uyguladığı basınç, gelinen yerde etkisini bir ölçüde yitirmiştir. İşçi ve emekçiler sermayenin saldırıları karşısında dayanma sınırlarını aşmış durumdadırlar. Emekçiler arasında "artık kaybettiklerimizi geri alma zamanı geldi" düşüncesi yaygınlaşmaktadır. TEKEL direnişinin sarsıcı bir etki yaratmasının gerisinde aynı zamanda bu vardır. Tüm bunlar birarada mücadele filizlerinin yeşermesine neden olmaktadır.

Elbette sözkonusu olan henüz bir eğilim ve arayıştır. Yapılması gereken bu arayışı güçlendirmek ve akabileceği kanallar yaratmaktır. İşte TEKEL direnişinin basıncıyla belirlenen eylem günleri bu açıdan önemlidir, zira dağınık durumdaki güçleri birlikte harekete geçme olanağı sunmaktadırlar.

Birleşik-siyasal-militan bir sınıf hareketi için!

Bugünkü olanakların anlamını ve yürünecek yolu somutlayabilmek için bir karşılaştırma yapabiliriz. Birçok çevre ve kişi tarafından TEKEL direnişi, Zonguldak madenci greviyle karşılaştırılmaktadır. Eylemin gücü ve sarsıntısı bakımından bu benzetme yerindedir. Fakat iki eylemin gerçekleştiği dönemlerin sınıf hareketi arasında önemli farklılıklar vardır. Politik bilinç, mücadele deneyimi, örgütlenme düzeyi, öncü işçi kuşağının durumu ve niteliği, vb. bakımlardan farklı koşullar

sözkonusudur. Yine de, mevcut durumu yerli yerine oturtmak ve görevleri doğru tanımlayabilmek bakımından bu karşılaştırma işlevseldir.

Madenci fırtınası uzun bir döneme yayılan sınıf hareketliliğinin tepe noktası olmuştu. Maden işçileri Mengen barikatlarına dayandığında, işçi hareketinin önünde yeni bir dönem, mücadele ve örgütlenmede yeni bir düzey yaratıp yaratamama sorunu vardı. Mengen'i aşmak esas olarak bu sorunları aşmak anlamına geliyordu. Maden işçilerinin önde yürüdüğü sınıf hareketinin bünyesinde, '87 bahar hareketliliğinin açtığı yoldan ilerleyerek (basitten karmaşığa, yerelden merkeze, pasif eylem biçimlerinden birleşik militan eylemlere kadar) süreç içerisinde yetişen bir öncü işçi kuşağı vardı. Bu kuşak önemli ölçüde taban örgütlerinde bir araya gelmiş ve politize olmuştu. İşyeri komiteleri ve merkezi platformlar oldukça yaygındı. Bu dönemde ayrıca nispeten güçlü ve politize bir alt kademe sendikacılar kuşağı vardı.

Bugün ise, hem öncü bölük olarak TEKEL işçileri, hem de genelde sınıf taban örgütlenmelerinden yoksun ve dağınıktır, politik bilinci oldukça geri bir durumdadır. Mücadelenin birikimini taşıyan bir öncü kuşaktan yoksundur. Alt kademe sendikacılar kuşağından ise '90'lı yıllardan bugüne pek az şey kalmıştır. Varolduğu kadarıyla da sinik bir durumdadır.

TEKEL direnişi işte bu koşullarda, fakat mücadele etmek için fazlasıyla nedeni ve patlama birikimi olan sınıf hareketi için bir mayalayıcı rol oynamıştır. Sırtı mücadeleye dönük, ufku ekmeğini korumakla sınırlı, safları dağınık işçi hareketi için bir umut kaynağı ve ilgi odağı olmuştur. Madenci eylemiyle kıyaslandığında kuşkusuz henüz yolun başlangıç aşamasındadır. Bununla birlikte, patlama dinamiklerinin birikmiş olması nedeniyle, sınıf hareketinin bu başlangıç noktasından ileriye yönelik sıçramalı bir gelişme yaşaması mümkündür.

Direnişin sınıf hareketi bünyesinde yarattığı etkileri ve yapılacak müdahaleleri bu çerçevede ele almak gerekmektedir.

Devrimci önderlik sorumluluğu!

Komünistler olarak yıllardır, sınıf hareketi ileri bir çıkış yaşadığında, ortaya çıkan olanakları değerlendirecek, harekete geçene yön gösterecek, arayış içerisinde olana yanıt verecek hazırlığa sahip bir devrimci önderliğin taşıdığı önemi vurguladık. En zor şartlarda bu bilinçle hareket ettik, güçlerimiz ve olanaklarımız çerçevesinde sınıfa etkin bir müdahale, mevzilerimizi güçlendirme çabası içinde olduk. Ama tüm çabamıza rağmen, nesnel koşulların ürünü olarak yüzyüze kaldığımız sorun ve sınırlamalar bugün karşımıza zayıflıklar ve yetersizlikler olarak çıkacaktır ve çıkmaktadır. Önemli olan hareketlilik içerisinde ilerlemeyi ve öne çıkacak bir sıçramayı başarabilmektir.

Bunu başarabilecek bir çizgiye, reflekslere ve güçlere sahibiz. Sınıf hareketine müdahale ve önderlik çabası içerisinde, kendini ileriye taşıyacak, örgütleyecek ve sınıf hareketinin yeni bir dönemin eşiğinde bulunduğu koşullarda, bu kez onu devrimci bir önderlikten yoksun bırakmayacak bir sorumlulukla sürece yüklenmeli, eksiklik ve zayıflıklarımızı hızla giderme çabasına yoğunlaşmalıyız.

Bugün sınıf hareketinin en acil ihtiyacı, eylemine yön verecek devrimci bir politik ufuk, yolunda kararlılıkla yürümesini sağlayacak bir inisiyatiftir. İşçi sınıfı ve emekçi hareketi eylemlilik içinde sorunlarına çözüm olanaklarını yaratacaktır. Mücadele içerisinde engelleri aşarak, küçük zaferler kazanıp, yenilgiler yaşayarak olgunlaşacak bir ileri öncü kuşağı çıkaracaktır.

Komünistler olarak yapmamız gereken bu süreci kolaylaştırmak ve bu süreç içerisinde ileri çıkanlarla devrimci örgüt zemininde kaynaşmayı sağlamaktır. Eğer gelişmeler beklediğimiz yönde seyrederse, sınıfın toplum düzeyinde siyasal ağırlığını koyması mümkün olacaktır. Bunun için yapmamız gereken hareketin içerisine tüm gövdemizle girmek ve ona devrimci bir yön kazandırma çabasına yoğunlaşmaktır.

EKİM

Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı

1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a greve, direnişe yürümek için!

78 gün süren ve tüm toplumun gündemine oturan TEKEL Direnişi, sınıf hareketinde bir dönemdir yaşanmakta olan kıpırdanmanın ileri bir mevzisi olarak ve anlamlı bir deneyim biriktirerek geride kaldı. Geldikleri illere dönen direnişçi işçiler direniş ruhunu ve eylemini yerellerde yaşatmak için yeni bir çaba içine girdiler. Ancak bir kez daha sendikal bürokrasi engeline takıldılar. Sendika bürokratları direnişi güçten düşürmek ve tümden bitirmek için uğursuz rollerini oynamaya devam ettiler. Yine de direnişi devam ettirmeye yönelik yerel çabaların önüne tümden geçemediler.

TEKEL Direnişi, işçi sınıfının tarihsel misyonunu, toplumsal rolünü bir kez daha açığa çıkardı. İşçi sınıfının bağımsız bir güç olarak mücadele sahnesine çıktığında kendi gündemini yaratabileceğini, burjuvazinin gerici gündemlerini dağıtabileceğini gösterdi. Direnişin en anlamlı kazanımlarından biri bu oldu.

TEKEL işçileri, sınıfın diğer bölüklerinin istem ve özlemlerini de dile getirmeleri, Ankara'yı direniş mevzisine çevirmeleri, bu arada kararlılıkları ve militan tutumları nedeniyle tüm toplumun gündemine girebildiler. Direniş kendi sınırlarını aştı. Geniş bir toplumsal destek yakaladı. TEKEL Direnişi'nin, sınıf hareketinde yeni bir soluk ve ileri bir çıkış olmasının, toplumsal havayı değiştirmesinin gerisinde bu olgular yatmaktadır.

Diğer yandan direniş, yıllardır her hareketlenmeye başladığında sendikal bürokrasi eliyle denetim altına alınmaya, altı oyulmaya çalışılan sınıf hareketinin en temel ihtiyaçlarından biri olan taban örgütlülüklerinin önemini de bir kez daha göstermiş oldu. Nitekim sınıfın bağımsız davranabilme güç ve olanaklarını açığa çıkaran taban örgütlülüklerinin eksikliği, TEKEL Direnişi'nin akibetini de belirledi. Bu zaafiyet sendikal bürokrasinin işini kolaylaştırdı, ona Ankara'daki merkezli direnişi en zayıf biçimiyle sona erdirme olanağı sağladı.

1 Nisan eyleminin sınırları

Bu koşullarda gündemde bulunan 1 Nisan eyleminden kendi sınırlarını aşan sonuçlar beklemek olanaklı değildir. 1 Nisan eyleminin önemi, aylarca direnen TEKEL işçilerinin mücadele istek ve kararlılığını sendikal bürokrasiye rağmen gösterecekleri bir gün olmasından ileri gelmektedir. İşçiler Ankara'da toplu halde bulunurken ve bağımsız taban iradesini açığa çıkarabilecekleri, direnişi merkezi olarak yönlendirebilecekleri imkanlara daha çok sahipken, sendikal bürokrasinin ihanetini boşa çıkaracak bir güç ve örgütlülük düzeyine kavuşamadılar. 1 Nisan'a kadar yaşanan süreçte de belli illerde sınırlı çabalar dışında böylesi bir düzeye kavuştuklarını söylemek olanaklı değildir. Bu haliyle 1 Nisan eyleminde de işçiler sendikal bürokrasinin yeni bir ihanetini aşacak güç ve örgütlülük düzeyinden yoksundur. Bu da 1 Nisan eyleminin sınırlarını göstermektedir.

Tüm bu öznel ve nesnel zorluklara rağmen 1 Nisan eylemi işçilerin bir kez daha taleplerini haykırmak, kararlılıklarını dile getirmek, sendikal bürokrasiyi mücadeleci eylem biçimleriyle göreve çağırmak, direniş çadırlarının yeniden kurulmasını istemek ve zorlamak açısından bir imkanıdır. Aynı zamanda güçlü bir sınıf dayanışması sergilenebildiği koşullarda, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele isteğini dışa vurdukları bir zeminin açığa çıkması anlamına da gelecektir.

Emek ve devrim güçleri açısından 1 Nisan'dan sonra çubuğun asıl bükülmesi gereken yön 1 Mayıs ve 26 Mayıs olmalıdır. 1 ve 26 Mayıs'ın güçlü bir ön hazırlığa konu edilmesi tüm emekçilerinin yüklenmesi gereken temel halkadır.

TEKEL Direnişine müdahalenin sorunları

Direnişin başından itibaren sermaye devletini ve hükümetini zora sokacak, işçilerin taleplerini kazanmasını sağlayacak, sınıfın diğer bölüklerini harekete geçmeye zorlayacak eylem biçimlerinden en temel olanı kuşkusuz "genel grev ve direniş"ti. Dolayısıyla da bu konuda sergilenecek çaba apayrı bir önem taşımakta idi. Ancak süreç içerisinde, içerden ve dışardan yapılan müdahalelere rağmen, direnişçi işçilerin genel grev isteği ile bunun örgütlenmesi kapasitesi arasındaki belirgin açı kapatılamamıştır. Bu konuda sendikal mevzilerin etkin ve etkili kullanımının barındırdığı imkanlar, sorunun ve sorumluluğun mutahapları tarafından heba edilmiştir.

Sendikal bürokrasinin oyalayıcı ve direnişi zayıflatıcı tutumu, ancak devrimci güçlerin, ilerici sendikacıların, öncü işçilerin üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeleri, direnişe bu yönde müdahalede bulunmaları ölçüsünde bertaraf edilebilirdi. Ne var ki bu güçlerin önemli bir kesimi direnişe bu yönde bir müdahalede bulunmadılar. Dahası ters yönde çabalar içinde oldular. Reformist çevreler hemen tümden sendikal bürokrasinin kuyruğunda sürüklendiler. İlerici sendikacılar ise direnişe karşı sorumluluklarına adeta gözlerini kapadılar. Zaten nicelik ve nitelik bakımından belli bir darlığı ifade eden öncü işçi ve emekçiler cephesinden de tabanda direnişi büyüten ve alt kademe sendika bürokratlarını zorlayan bir müdahale gerçekleşemedi.

İlk aşamasından itibaren direnişe devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçları çerçevesinde müdahale etmeye çalışan komünistler ise güç ve imkanları doğrultusunda etkin bir faaliyet kapasitesi sergilediler. Ancak belli açılardan müdahalenin kimi ayakları eksik kaldı. Kuşkusuz bunun öznel ve nesnel nedenleri bulunmaktadır. Öznel eksikliklerin temel bir unsurunu, direnişin muhatabı tüm kesimleri zorlayacak, taraflaştırmayı hedefleyecek bütünlüklü bir yönelimin güçlü bir tarzda hayata geçirilememesi oluşturmaktadır. Güç ve imkanları doğrultusunda komünistler asıl olarak direnişteki işçilere yöneldiler. Kuşkusuz direnişin öznesi işçilere bu yönlü müdahale öncelikli, zorunlu ve anlamlıydı.

Komünistler TEKEL işçileriyle yaptıkları toplantılarda, eylem ve etkinliklerde, işçilere seslendikleri her türlü araçla, taban iradesini ve örgütlülüğünü açığa çıkarmayı hedefleyen bir hat izlediler. Yanısıra TEKEL işçileriyle dayanışmayı, direnişi yaymayı hedefleyen zeminler yaratmaya çalıştılar. Bu yönelim devrimci güçlere dayalı bir takım imkanlar da yarattı. Ancak sözkonusu zeminlerin daha fazla genişletilmesi, direnişin muhatabı tarafların saflaştırılması doğrultusunda değişik araç, yol ve yöntemlerin devreye sokulmasında çeşitli imkanlar yeterince değerlendirilemedi. Başta direnişin merkezi olan Ankara'da olmak üzere konunun muhatabı siyasal güçler, ilerici-devrimci iddialar taşıyan sendikacılar, meslek ve demokratik kitle örgütleri, olduğu kadarıyla ilerici-devrimci öncü işçi ve emekçiler gerektiği kadar zorlanamadı. Direnişin her aşamasında mutahapların direniş karşısında nasıl konumlandıkları, ne gibi tutumlar aldıkları, hangi konularda eksik davrandıkları, taşıdıkları kaygılar ve almaları gereken tutumlar kamuoyuna açık bir şekilde yeterince güçlü bir tarzda tartışılamadı.

Böylesi bir müdahalenin temel muhataplarından birisi de TEKEL işçileriydi. Bu anlamda işçilere yönelik müdahalede belli sınırları aşamadı. Özellikle Kürt illerinden gelen işçilerin sendikal bürokrasinin temel dayanağı olduğu bilinmesine rağmen, buradaki işçilere doğrudan seslenen araçlar devreye sokulamadı, aldıkları tutumla neye hizmet ettikleri anlatılamadı, nasıl bir tutum almaları gerektiği tartışılmadı. Benzer şekilde ileri tutum alan işçi çadırlarının olduğu zeminler de, direniş komitesine duyulan yakıcı ihtiyacı döne döne anlatan, bu yönde atılan adımları tüm işçilere duyuran, işçilere açık çağrılara konu edilen etkin tutumlarla güçlendirilemedi.

Direnişin belli bir aşamasından itibaren, komünistlerin yoğun çabasıyla, devrimci güçlerin de içinde yeraldığı dayanışma platformuyla hareket eden TEKEL işçilerine de yeterince güçlü bir müdahale yapılamadı. Sözkonusu işçilerin yer yer "biz yolumuzu, yönümüzü belirleyelim, ihtiyaç oldukça siz devreye girin" türü yaklaşımları, birebir yapılan tartışmaların ve müdahalenin yanısıra açık mücadelenin konusu edilebilmeliydi. Öncü işçilerin bir kesiminin yeraldığı sözkonusu komite girişiminin sergilediği yaklaşımın zaafiyetleri, direnişe müdahalede güçlü ve zayıf yanları, tüm işçiler nezdinde değişik araçlarla ön açıcı ve zorlayıcı müdahalelere konu edilemedi.

Direnişin mutahabı kesimlere tüm bu müdahalelerin yapılabildiği en temel araçlardan biri de doğal olarak yayınlarımızdı, fakat bunların da gereğince kullanılabildiklerini söylemek zor. Kimi eleştirel değerlendirmelere konu edilen tutum ve davranışlar, hiç de üzeri örtülü bir biçimde değil, fakat doğrudan muhataplarını hedef alan bir tarzda eleştiri konusu yapılabilmeliydi. Özellikle direnişin başından beri küçük hesaplarla sendikal bürokrasinin kuyruğunda hareket eden reformist güçlerin direniş süresince aldığı tutumlar etkin bir teşhirin ve mücadelenin konusu edilebilmeliydi. Direniş sinsi çabalarla sönümlendirildikten sonra bu çevrelere yönelik olarak gündeme getirilen eleştiriler, sözkonusu gerici tutumların açığa çıktığı her süreçte daha açık ve güçlü bir biçimde yapılabilmeliydi.

TEKEL Direnişi ve alt kademe sendika bürokratlarının tutumu

Direnişin başından itibaren işçilerin genel grev kararı beklediği açık bir olguyken, üstelik direniş boyunca biraraya gelen Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantılarından ve Türk-İş bürokratlarından bu yönlü bir irade çıkmayacağı ortadayken, ilerici bazı sendikacıların yönetimde olduğu sendika şubeleri ve bazı mücadeleci unsurların yer aldığı sınıf mevzileri, TEKEL Direnişi'ni sahiplenen bir konumlanış içerisinde olmadılar.

SSGSS sürecinde belirgin olarak öne çıkan ve Türk-İş yönetimiyle belli düzeylerde gerilim yaşayan, ancak sendika konfederasyonlarına karşı tok bir yanıt vermek, tabana yaslanarak sınıf mücadelesini güçlendirmek yerine mevcut mevzilerini korumaya çalışan Türk-İş bünyesindeki alt kademe sendika yöneticileri TEKEL Direnişi'ne karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmekten uzak durdular.

Komünistler baştan itibaren bir kısmı ilerici olan bu muhalif kesimlerin bunu başaracak bir iradeye ve özgüvene sahip olmadıklarını bilerek davrandılar ve sorunu bu kapsamda ortaya koydular. Ancak bu hiçbir biçimde onlara düşen görev ve sorumluluğu yerine getirmeleri yönünde basınç uygulamaktan, kamuoyu önünde açık tutum almaya zorlamaktan uzak durulması anlamına gelmemektedir.

Komünistler, direnişin ilk ayında yaptıkları değerlendirmede konunun önemini şu sözlerle ifade etmişlerdi: *"Genel grev hedefine ulaşabilmek, ileri bir bilinç ve örgütlülük düzeyini gerektirmektedir. Bu ise TEKEL işçilerinin tek başlarına üstesinden gelebilecekleri bir iş değildir. İşçi sınıfı içerisinde öncü rol oynayabilecek başka sınıf bölüklerinin de TEKEL işçilerinin yanında saf tutması ve giderek birleşik bir işçi iradesinin oluşturulması yönünde çaba gösterilmesi gerekmektedir. Bu durumda, bir yandan sendikal bürokrasi etkisizleştirilirken, öte yandan mücadeleden yana eğilim ortaya koyan kararsız alt kademe sendika bürokratları mücadeleye çekilebilir. Sonuçta işçi sınıfı adına sendikaların gerçek mücadele örgütleri olarak kazanılmasının yolu açılmış olur. Bunlar mevcut koşulların oldukça ilerisinde hedefler olmakla birlikte, bugün günlük mücadele ve müdahalenin böyle bir perspektifle ele alınması zorunludur. Zira böyle yapılmazsa, TEKEL işçilerinin estirdiği rüzgar boşa gider ve süreç boyunca ortaya çıkan imkanlar heba edilmiş olur."* (***Kızıl Bayrak***, 22 Ocak 2010)

Tüm süreç boyunca TEKEL Direnişi'nin alt kademe sendika bürokratları üzerinde yarattığı basınç, panel, forum, işyeri temsilcileri ve işçi toplantıları, konfederasyonları tutum almaya çağıran deklarasyonların örgütlenmesi vb. değişik araç, yol ve yöntemle daha fazla zorlanabilirdi.

1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a bahar dönemini güçlü örgütlemek için!

Önümüzde 1 Mayıs ve 26 Mayıs gibi sınıf mücadelesini büyütmenin imkanlarını taşıyan önemli süreçler bulunmaktadır. TEKEL Direnişi'nin deneyimleri ışığında sürece yüklenmek gerekmektedir. Sendikal bürokrasinin TEKEL Direnişi'ni ortada bırakmasının bir manivelası da olsa, dört konfederasyonun altına imza attığı 26 Mayıs eylem kararının altının doldurulması için tüm güçlere önemli görevler düşmektedir.

Bu çerçevede, direnişle birlikte daha ileri çıkan TEKEL işçilerini ve mücadele ruhunu sınıfın diğer bölüklerine taşıyabilecek bir güç ve dayanak olarak sürece etkin bir şekilde katmaya çaba sarfetmek gerekmektedir. Elbetet, 1 Mayıs ve 26 Mayıs genel grev sürecinin güçlü bir şekilde örgütlenmesi için asıl olarak ilerici-devrimci iddialar taşıyan tüm güçler günün önemine uygun davranmakla yükümlüdürler.

TEKEL Direnişi'nde görevlerini yerine getirmeyen ancak 26 Mayıs eyleminin örgütlenmesinde misyonlarına uygun davranması gerekenler DİSK, KESK ve Türk-İş içerisinde bulunan ilerici ve devrimci güçler, meslek odaları ve demokratik kitle örgütleridir. Konfederasyonları bu anlamda zorlaması, alta doğru çalışmayı örgütlemek doğrultusunda çaba göstermesi gereken özneler sözkonusu emek güçleridir.

Ancak, bugüne kadar tabandan bir basınç oluşturulmadığı koşullarda sendikal mevzileri elinde bulunduran ve ilerici iddialar taşıyan unsurların harekete geçmekte atıl kaldıkları bilinmektedir. Bu da öncü devrimci işçi ve emekçileri bekleyen görevlere işaret etmektedir. Asıl olarak 26 Mayıs eylemini örgütleyecek ve dışındaki imkanları zorlayacak olan onlardır.

Komünistler bahar döneminde bu çerçevede bulundukları her alanda merkezi ve yerel olarak güçlü bir faaliyet örgütleyeceklerdir. 1 Mayıs ve 26 Mayıs'ta geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel grev ve genel direnişe çağrı yapan, muhataplarına bu görev ve sorumluluğu hatırlatan ve harekete geçmeye zorlayan politik ve pratik yüklenmeyle yürüyeceklerdir. Hem kendi güç ve imkanlarını, hem de dışlarındaki imkanları bu bakışla seferber etmeye çalışacaklardır.

Bulundukları her alanda Mayıs sürecini örgütlemesi gereken tüm muhataplarına genel grevi gündemleştirmesi, taban örgütlerine dayalı mekanizmalarla grev ve direnişi bir süreç olarak örgütlemesi için çağrı yapacaklar, bu doğrultuda değişik araç, yol ve yöntemleri kullanacaklardır. İşçi ve fabrika toplantılarından panellere, seminerlerden yaygın materyal kullanımına kadar değişik araçlarla işyeri temsilcilerini, öncü işçi ve emekçileri, ilerici sendikacıları ve tüm emek güçlerini 1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a genel grev ve direnişi hazırlamak için örgütlenme komisyonları, grev ve direniş komiteleri kurmaya çağıracaklar, uygun olan yerlerde bunu gerçekleştirecekler, açığa çıktığı yerlerde ise bu çabayı güçlendirmeye çalışacaklardır. TEKEL işçilerini de bu sürecin etkin bir parçası yapmak, direnişçi işçilerin deneyimlerini, mücadele ruhunu ve taleplerini sınıfın diğer bölüklerine taşımak için çaba göstereceklerdir.

Halihazırda değişik taleplerle sürmekte olan ancak özünde sınıfın ortak taleplerini dile getiren direniş ve eylemlerle dayanışmak, direnişte olan işçi ve emekçileri ortak zeminlerde birleştirmek, 1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı grev ve direnişi örgütleme iradesinin etkin bir parçası haline getirmek de komünistlerin yönelecekleri bir diğer imkan olacaktır. Komünistler bahar sürecinde bulundukları bölgelerde ve alanlarda, fabrika ve işyerlerinde, hem kendi güç ve imkanlarına yaslanarak ve hem de dışındaki imkanları görev ve sorumluluğa çağırarak, "1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel greve, direnişe!" çağrısını yükselteceklerdir.

Komünistlerin propaganda faaliyetinde öne çıkaracakları temel şiarlar ise, çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu ifade eden, işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağıran şiarlar olacaktır.

Komünistler, devrimci baharı yaratmanın, devrimci sınıf mücadelesini büyütmenin olanaklarını güçlendirmek için bugünden tüm hazırlıklarını yapmalı, tüm güç ve imkanlarını seferber etmelidirler!

Alaattin Karadağ yoldaş üzerine... / 1

Yaşamı ve ölümüyle partiyi onurlandıran komünist

H. Fırat

*Burada ilk bölümünü sunduğumuz metin, **Alaattin Karadağ** yoldaşın katledilmesinin ardından verilen konferansın elden geçirilmiş kayıtlarından oluşmaktadır. Metnin ikinci bölümüne gelecek sayımızda yer vereceğiz...*

Alaattin Karadağ yoldaşın öncelikle devrimci gelişme süreci ve bu çerçevede devrimci kişilik özellikleri üzerinde duracağım, mümkün mertebe kısa tutmaya çalışarak. Ardından, bugüne kadar yitirdiğimiz yoldaşların ortak ya da her biri payına dikkate değer bazı özelliklerinden hareketle, anlatımımı partimiz üzerine bir değerlendirmeye bağlayacağım. Son olarak da, yitirilen devrimciler ve sol hareket, özellikle de reformist sol hareket üzerine söyleyeceklerim olacak, ikinci parti açıklamasında bu konuda söylenenleri tamamlayacak mahiyette.

Ölümünden çok yaşamıyla onurlandıran yoldaş

Karşımızda ölümüyle partiyi, sınıfı ve devrimi onurlandırmış bir yoldaş var. Ama ben onun ölümünden çok yaşamı üzerinde duracağım. Zira Alaatin Karadağ yoldaş şahsında biz gerçekte ölümü kadar yaşamıyla, dahası ölümünden çok yaşamıyla partiyi, sınıfı ve devrimi onurlandıran bir komünist devrimci ile yüzyüzeyiz.

Olayın ardından partinin yaptığı açıklamanın girişinde, daha ilk cümlesinde, "partimizin seçkin üyelerinden Alaattin Karadağ yoldaş" denilmektedir. Seçkin nitelemesi genellikle partinin ileri, daha çok da yönetici üst düzey kadrolarını akla getirir. Oysa burada yitirilen gerçek bir sıra neferidir. Bunu parti hiyerarşisi içindeki yeri yönünden değil, fakat mücadele görevlerine bakışı ve bu çerçevedeki pratiği üzerinden ifade ediyorum. Katledilmesinin parti afişlemesine ilişkin bir pratik faaliyet esnasında gerçekleşmiş olması bile bunu anlatan iyi bir örnektir. Oysa yoldaş bu işi yaparken gerçekte bir başka sanayi kentine İK üyesi olarak atanmış bulunuyordu ve yeni görevine gitmek üzereydi. Ama o hala İstanbul sokaklarında, Esenyurt'un sanayi bölgelerinde parti afişlemeleri yapıyordu. Sıra neferi ruhu ve davranışı işte tam da buradan yansımaktadır.

Parti açıklamasında Alaattin yoldaş için "partimizin seçkin bir üyesi" ifadesinin bu denli açık ve vurgulu biri biçimde kullanılabilmesini bir anlamı var kuşkusuz. "Kör ölür, badem gözlü olur" derler; yitirilen devrimciler üzerine cömertçe güzellemeler yapmaya duyulan genel eğilimin gerisinde de biraz bu vardır. Ama burada, Alaatin Karadağ şahsında, kesinlikle bu türden dayanaksız bir yüceltme sözkonusu değildir. "Partimizin seçkin bir üyesi" tanımı onun payına gerçeğin sade bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Yazık ki bizzat tanıma olanağım olmadı, buna rağmen yoldaşı fazlası ile yakından tanıdığımı söyleyebilirim. Bu bile onun partili yaşam ve mücadele içindeki yeri hakkında bir fikir vermektedir. Herşeyi ile gerçek bir partili olan Nurettin yoldaş, aynı zamanda partiyle çok iyi bir yazılı iletişim içinde olan yoldaşlarımızdan da biridir. Onu yakından tanımamda doğal olarak bunun çok özel bir payı var. Partinin arşivi onun raporlarıyla, yazılarıyla, mektuplarıyla doludur. Her rapor

periyodu, onun kendi fabrika çalışması ya da o an çalışmakta olduğu sanayi sitesinde edindiği en son bilgi ve deneyimleri parti ile paylaşmasına bir vesiledir. Bu partiyle ilişkilerinde onun en belirgin özelliklerinden biridir. Partiyi bilgilendirmeyi, deneyimlerini, sorunlarını, düşüncelerini partiyle yazılı raporlar üzerinden paylaşmayı, düzenli bir davranış haline getiren bir yoldaşımızdır. Ölümü üzerine yayınlanan zindan direnişi sonrası kapsamlı raporu da bunun sıradan ama anlamlı bir örneğidir.

Kendini bildi bileli proleter

198●'li yılların ortasında ilkokulu bitirip de ortaokula devam edecek durumda olamayan bir çocuk düşününüz, bu bile bize ailesinin sosyal durumu hakkında bir fikir vermektedir. Özgeçmişinde içtenlikle yazmıştır, babamı resimlerinden tanıyordum diye. Çünkü yoksul köylü kökenli babası, Alaattin'in büyüdüğü yıllarda artık bir ücretli işçidir, şu veya bu Arap ülkesinde uzun aylar boyu ailesinden uzak çalışan.

198●'ler Türkiye'sinde ortaokula devam etmek olanağı bulamayan bir yoksul aile çocuğunu bekleyen akibet, serserilik değilse eğer, aile bütçesine katkı için ücretli emek piyasasına çıkmaktır. Alaattin Karadağ'ın akibeti de bu oluyor. Sosyal kökeni işte bu, proleterleşmiş bir yoksul köylü ailesinin proleter çocuğu... Kendini bildi bileli ücretli işçi olarak çalışmış bir proleter...

Alaattin yoldaş Antakya çalışmamız içinde kazanıldı, daha çocuk denebilecek bir yaşta. Çalışmaya daha baştan büyük bir devrimci ruh ve coşkuyla katıldı. *"Antakya'yı bir baştan bir başa afişle donatırdım"*, diye yazıyor sonradan partiye, bundan haklı bir övünç de duyarak. Çok geçmeden, sanırım 1997 yılı başında, partinin saflarına profesyonel bir devrimci olarak katıldı. Henüz partili değil, ama profesyonel olarak büyük kentlerde çalışmayı seçecek denli de partili bilince sahip... Partili mücadeleye hazır ve partili kimliğe yakın... Bunlar devrimci kişiliği hakkında yeterince bir fikir vermektedir.

Bir profesyonel devrimci olarak parti çalışmasına katıldığı andan itibaren de sürekli sınıf içinde oldu. Bu kez partide örgütlü sınıf bilinçli bir işçi olarak ve sınıf içinde parti çalışması yürütebilmek üzere. Önce İzmir'de, ardından zindan sonrası dönemde İstanbul'da sayısız fabrikada çalıştı. Birbuçuk yıllık hapishane kesintisi saymazsanız, 1997 yılından 2●●4'e, yani parmaklarını bir iş kazasında kaybettiği tarihe kadarki evrede, durumu bu. Sınıf içinde parti çalışması yürüten partili bir işçi...

Sınıf bilinçli örgütlü proleter

Kendini bildi bileli bir proleter olan Alaattin Karadağ yoldaş, siyasal yaşama gözlerini açtığından beri de bir devrimci, çekirdekten yetişme Ekimci bir komünist... Ümit Altıntaş'ın o kendine özgü ifadesiyle, "kök Ekimci". Sınıf kimliği üzerinden proleter ve siyasal kimliği üzerinden komünist devrimci...

Devrim tercihi son derece açık bir bilince ve köklü bir inanca dayanıyor. Erken bir yaşta, daha 18'inde iken, yanına kendisinden küçük kardeşini de alarak ve ana-baba ile birçok kardeşi geride bırakarak, partili bir profesyonel devrimci çalışma için büyük kentlere gelişi bile bunu göstermeye yeter. Burada devrime büyük bir inanç ve bağlılık var, bunun ifadesi çok bilinçli bir devrimci tutum ve tercih var.

Parti saflarına katıldığı andan itibaren Nurettin yoldaş örgütlü bir devrimcidir, örgütlü mücadelenin tüm gereklerini de titizlikle yerine getiren... Oysa profesyonel devrimci olarak büyük kentlere geldiği evre, gerçekte fazlası ile talihsiz bir evredir, partinin yaşamakta olduğu ciddi bazı sorunlar nedeniyle. Öteki bazı sıkıntıların yanısıra, bu, partinin Kuruluş Kongresi öncesi dönemidir. Kongre hazırlığının yarattığı çeşitli sorunların yanısıra, uzayan bir kongre süreci ve bunun yarattığı boşluklar sözkonusudur. Kongrenin arkası ise bir polis darbeleri zinciridir, önemli kayıpların, bunun ürünü bir dağınıklığın ve kısmi bir boşluğun da yaşandığı bir evredir.

Alaattin yoldaş böyle bir evrenin hemen öncesinde, büyük heyecanlarla büyük kentlere

parti çalışmasına katılmaya gelmiştir. Ama daha ilk adımında karşılaştığı bu tatsız manzara ve süreç, mücadeleye ve partiye güvenini zerre kadar etkilememiştir. Yoldaş kısa aralıklarla üç büyük kent değiştirmek zorunda kalmıştır, zorunlu nedenlerle. Normalde, büyük umutlar ve heyecanlarla bir partinin profesyonel çalışma çağrısına yanıt vermiş bir devrimciyi iyi etkileyecek durumlar değildir bunlar. Bir istikrarsızlığı, bir zayıflığı anlatan görüntülerdir bunlar, bir parti payına. Ama yoldaşın partisine öyle bir bağlılığı vardır ki, bu olup bitenler onun ne moral gücünü ne çalışma kapasitesini etkileyebilmiştir.

Son olarak İzmir'e geçmiştir ve bir dizi metal fabrikasında çalışmıştır. Çalıştığı dönem, bizim genelde olduğu gibi İzmir'de de önemli kayıplar yaşadığımız, belli nedenlerle İzmir'i kısmen boşaltmak durumunda da kaldığımız bir evredir. Bu aynı dönemde Alaattin Karadağ, bütün bunlardan hiçbir biçimde etkilenmeksizin, büyük bir inanç ve coşkuyla sınıf çalışması yürütmektedir. 1999 Mart tarihli partiye başvuru metni bunun açık ve dolaysız bir belgesidir. İzmir'de bir fabrikada çalışırken yazılmıştır, şimdi kamuoyuna açıklanan o partiye üyelik başvurusu. Bu başvurunun içeriği, hele de sınıf değerlendirmeleri üzerinden parti tercihinin izahına bağlanan son bölümleri, yoldaşın berrak bilincine olduğu kadar partiye bakışına da iyi bir örnektir. Buna birazdan ayrıca değineceğim.

Örgütlü kimliğinin en dikkate değer yönlerinden biri, gerçek bir profesyonel devrimci olmasıdır. Sınıf çalışması yürütmek bir proleter olarak onun asli alanı idi kuşkusuz. Ama o her zaman her türden parti görevine hazırdı. Görevler arasında ayrım bilmez, partinin verdiği farklı türden işleri bir arada yürütürdü. İstanbul'da bir alt bölge komitesi üyesi iken ve yeni bir ile il komitesi üyesi olarak atanmışken, kongre afişlemesinde kendisinden daha deneyimsiz bir yoldaşla yer alması da bunun ifadesi olarak görülmelidir. Burada, yine Ümit Altıntaş'ın sevdiği bir ifade ile, profesyonel bir bakışa eşlik eden sıra neferlerine özgü amatör bir ruh ve heyecan var.

Partinin direniş çizgisinin temsilcisi

Proleter kimliğinden ve örgütlü partili kimliğinden sözetmiş oldum. Şimdi de yoldaşın bunları tamamlayan bir başka temel özelliğine geçiyorum, direnişçi kimliğine...

Direnişçi kimliğinin örneklerini daha gözaltına alınış anından itibaren sergilediğini, zindan çıkışı partiye verdiği kapsamlı rapordan artık hepimiz biliyoruz. İzmir'deki büyük bir işçi mitinginde parti materyalleri kullanırken gözaltına alınıyor, ama buna yönelik polis girişimini direnişle ve sloganlarla karşılayarak... Bu direnişçi tutuma, fabrikadan kazanıp da aynı çalışmaya kattığı sıradan bir işçiyi de çekiyor. Polis bizi ancak uzun bir boğuşmanın ardından alabildi diyor, yine haklı bir gururla.

Direniş daha miting alanında ve tutuklama girişimine karşı başlıyor. Bunun poliste işkenceye karşı direniş olarak sürdüğünü, yoldaşın siyasal polis sınavından partili olmanın onuru ile çıktığını biliyoruz. Polis sonrası zindandır ve zindana ulaştığında da kendisini bu kez Ölüm Orucu direnişi içinde bulmaktadır. Bu, yoldaş payına pürüzsüz ve tertemiz yeni bir direniş ve sınav sürecidir. Bu onun direniş süreci üzerinden yazılı üretkenlik dönemidir de. Partiye ve yayınlarımıza ulaşmış sayısız mektubu ve yazısı vardır, bu döneme ait. Bazı örnekleri şu sıra yeniden yayınlanan bu yazı ve mektuplarda büyük bir sadeliğin yanısıra, dupduru bir bilinç, bir samimiyet, bir sıcaklık, bir güven, bir inanç vardır. Direnişin zaferine olan bir inanç, devrimci mücadeleye olan bir inanç, partiye olan bir inanç ve bağlılık yansımaktadır, bu yazı ve mektuplardan.

Alaattin Karadağ'ın direnişçi kimliğinin bir sonraki alanı bu kez mahkeme kürsüsüdür. DGM savunması bunun örneğidir. Delilsiz tutuklanmış ve poliste direnmiş bir komünist işçinin savunmasıdır o. Bir işçi mitingde alınmıştır, ortada herhangi bir maddi delil yoktur, partili bağını ve konumunu gösteren. Bu nedenle cepheden partiyi savunmak yoluna gitmiyor, doğru bir tutumla. Ama devrimci siyasal kimliğini tüm açıklığı ile ortaya koyarak, cepheden devrimi, devrimci mücadeleyi

savunuyor. Tam da partinin bu gibi durumlar için öngördüğü gibi. Kapitalist-emperyalist sistemi suçlayarak başlayan ve işkencecilerin siyasal suçlanmasına bağlanan bu savunma, henüz oldukça deneyimsiz genç bir işçi devrimci payına, partiye henüz yeni üye alınmış bir komünist payına, bir yüzakı örneği olarak duruyor bugün önümüzde.

Ölüm Orucu direnişi süreci içerisinde etkin bir şekilde ve yüksek bir moralle yer aldı. Çıktığında partiye verilmiş bulunan ve poliste, mahkemede ve zindan direnişindeki sürecini anlatan raporu bunun da bir kanıtıdır. Oradaki ruh hali, oradaki bakışaçısı, oradaki iyimserlik, oradaki devrimci eleştirel tutum ve nihayet oradaki insani duyarlılık yeterince açıktır. Örgütlü devrimci kimliği bütün bunlardan da yansıyan bir partili devrimci ile yüzyüzeyiz Alaattin Karadağ şahsında.

Partimizin Kuruluş Kongresi partili devrimci kimliğin gerekleri üzerine de değerlendirmeler yaptı ve bunlar temel parti belgelerimiz içinde yayınlandı. Burada poliste, zindanda ve mahkemede devrimci direnişçi kimlik, bu kimliğin bütünlüğü üzerinde duruluyor. Bunlar, partili olmanın, parti onurunu yükseklerde tutmanın yükümlülükleri olarak ortaya konuluyor. Alaattin Karadağ yoldaş saflarımıza TKİP Kuruluş Kongresi'nden kısa bir süre önce katılmıştı. Parti üyeliği ise kuruluş kongresinin hemen sonrasına ve tutuklanmasının hemen öncesine denk gelir. Ama buna rağmen bu her açıdan genç yoldaş poliste, mahkemede ve zindanda devrimci direnişçi kimliğin gereklerini, kendisini ve partisini onurlandıracak biçimde yerine getirebilmiştir.

Bütün bunlara, yoldaşımızın direnişçi kimliğini bütün açıklığı ile ortaya koyan bu değinmelere, katledilmesi esnasındaki direnişçi kimliğini de eklemek gerekir. Burada kendisini yoldaşı uğruna adama boyutunu da içeren bir yön var, buna ayrıca değineceğim. Ama 26 yaşına kadar sağ elini kullanan bir devrimci, sağ el parmaklarını yitirdiği bir dönemin ardından, siyasal çalışmanın gerektirdiği sınırlar içinde silah taşımaktadır ve gerektiğinde de kullanmakta herhangi bir güçlük çekmemiştir. Yoldaş karşı cepheden gelen saldırıları gerektiğinde silahlı direnişle karşılamak yoluna gitmiştir ve partimizin açıklamasında da vurgulandığı gibi, bunun birden fazla onurlandırıcı örneğini sergilemiştir. Bu da onun direnişçi kimliğinin bir başka yönü, bir başka boyutudur.

Zindan direnişi sürecine devrimci eleştirel yaklaşım

2000 yılı Ekim'inde başlayan Büyük Zindan Direnişi karmaşık ve sorunlu bir süreç olarak seyretti. İyi başladı ve kısa zamanda önemli bir politik etki de yarattı. 19 Aralık katliamı direnişçi bir tutumla göğüslendi. Direniş kırılamadı, tersine daha büyük bir kararlılıkla devam etti. Fiilen ileri sürülen talepler elde edilememiş olsa bile, devrimcilerin teslim alınamadığı direniş, politik ve moral bakımdan o aşamada kesinlikle çok büyük bir kazanımın ifadesi idi. Partimizin o dönemdeki değerlendirmelerinde bunun üzerinde önemle ve döne döne durulur.

Ama belli bir noktadan sonra direniş süreci zaafiyete uğradı ve gölgelendi. Devlet direnişi toplu tahliyelerle çözmek yoluna gitti ve bunda başarılı da oldu. Birçok grup açıktan ya da zimnen faydacı bir bakışla bu politikadan yarar umdu. O andan itibaren de direniş gölgelendi, zayıfladı, politik kazanımlarından ve manevi yönünden çok şey kaybetti. Direnişteki bu zaafiyet birçok devrimciyi de zayıf düşürdü, içlerinden bazılarının ise düpedüz tükenişini hazırladı. Tahliyelerin arkasının büyük ölçüde dökülmeler halini alması bundandı. Bu bazı hareketlerin saflarında kitlesel boyutlar da alabildi.

Alaattin yoldaş bütün bu gölgelenmiş sürecin de bilincinde idi ve kendi yönünden buna karşı koydu. Yayınlanmış zindan süreci raporu bunun da örneğidir ve zaten bu konuya değinme ihtiyacı duymam da bundandır. Direniş sürecinin bu son safhası yoldaşı epeyce rahatsız etmiştir ve partiye raporunda buna geniş yer ayırmıştır. Bu açılardan kısaltılarak, buna ilişkin grup ve kişi isimleri verilmiş bölümler çıkartılarak yayınlandığı halde, bu devrimci eleştirel tutumu yayınlanmış biçimiyle raporu üzerinden yine de yeterli açıklıkta

görülebilmektedir.

Zindandan çıkar çıkmaz kısa süreli bazı özel ziyaretlerin ardından yeniden parti saflarında ve mücadelenin içindedir Alaattin Karadağ. Bu kez İstanbul'da siyasal sınıf çalışması yürütmektedir. Bu yeni süreci 2002 sonbaharıyla başladı. Yoldaş iki yıl boyunca aralıksız olarak bir dizi fabrika ve sanayi sitesinde bizzat işçi olarak çalıştı. Ta ki metal fabrikalarının birinde elini prese kaptırarak dört parmağını ikinci boğumundan itibaren yitirene kadar. Bu durumda iş bulma şansı kalmadığı için aynı çalışmayı bu kez bir profesyonel devrimci olarak yürüttü. Sınıf içindeki olağan parti çalışmasının yanısıra, bir dizi özel görevi de büyük bir disiplin, ciddiyet ve bağlılıkla yerine getirdi, bu aynı dönem içinde.

Yanlışlara karşı partili tutum

Yoldaş bilinçli ve gönüllü parti disiplinin de gerçek bir örneğidir. Ayrım gözetmeksizin her türden parti görevini, yeteneklerinin ve olanaklarının elverdiği sınırları zorlayarak, ciddiyetle, severek ve tam bir gönüllükle yerine getirmesi bunun ifadesidir. Bu açıdan da yaşamı gerçek bir disiplin örneğidir. Beraber çalıştığı yoldaşlar kadar parti yönetimi de buna yakından tanıktır. Ama Alaattin yoldaş parti disiplinine ve hiyerarşisine uyumu körü körüne ele alan bir yoldaş da değildir. Partiye tüm yaşamını veren, ona sadakatle bağlı olan, onun verdiği her türlü görevi büyük küçük ayrımı yapmadan yerine getiren bu yoldaş, yeri geldiğinde, bir parti yöneticisinin parti ilke ve normlarına aykırı bürokratik dayatmacı eğilimlerinin karşısına dikilmesini de bilmektedir.

Bu öyle sıradan bir dikiliş de değildir. Sorun yazılı olarak partinin gündemine taşınmış ve temel parti belgeleri üzerinden, gösterilen davranış tarzının ilkeli bir eleştirisi yapılmıştır. Bu türden eğilim ve davranışları kabul edemeyiz, zira bunlar partimizin ilke ve değerlerine aykırıdır, partimizin davranış tarzı bu değildir ve olamaz, partimiz bu türden dayatmacı ve kurallara aykırı bürokratik eğilimleri kabul edemez denilmiştir, sorunun bu yazılı ortaya konuluşunda. Sorunu tüm açıklığı ile ve parti çizgisi temelinde partinin gündemine taşımak, yoldaşımızın burada sözünü etmeye değer temel önemde bir başka üstünlüğüdür. Nitekim öteki bir yoldaşı ile birlikte açılmasını sağladığı soruşturmadan haklılığı onaylanarak çıkmıştır ve bu çerçevede parti gerekeni yapmıştır.

Yoldaşlarına ölümüne bağlılık

Yoldaşın insani duyarlılıklarına ve bu özelliği üzerinden yarattığı etkiye de anlamlı örnekler vermiş bulunuyor kardeşi ve öteki bazı yoldaşlar. Bu da kuşkusuz güzel bir şey. Komünistler ilkeli katılıklarının, buradan gelen sağlam ve tutarlı davranışlarının gerisinde, böylesine bir insani duyarlılığı da taşırlar. Zayıf olanı, sınavlarını sağlam bir devrimci gibi veremeyip de zayıf düşenleri, ilkesel ve moral değerleri hiçbir biçimde zayıflatmaksızın, elbetteki insani açıdan sahiplenirler. Bu Habip Gül'ün de temel önemde bir özelliği idi. Dört zorlu işkence sınavından her zaman alnının akıyla çıkmış Habip yoldaş, bunu başaramayan ama devrime de tutunmaya çalışan insanlara karşı büyük bir insani duyarlılık göstermiş ve onların devrimci açıdan kendilerini yeniden bulmaları için çaba göstermiştir. Bunun çok sayıda örneğini biliyoruz.

Yoldaşlarına bağlılık devrimci bir partide en temel değerlerden biridir. Alaatin Karadağ yoldaşta bu öylesine açık ve somut bir erdemdir ki üzerine uzun boylu durmayı gereksiz kılıyor. Herşey bir yana, yoldaşın ölümü bu erdeminin en dolaysız bir göstergesidir. Partinin ikinci açıklamasında da açıklıkla vurgulandığı gibi, yoldaşın ölümü bir bakıma öteki yoldaşını korumak ve kurtarmak uğruna olmuştur. Bunun yalnızca son bir yıl içinde ikinci bir örneğinin daha bulunduğunu yine parti açıklamasından öğreniyoruz. Polisin eline düşen bir yoldaşı kurtarmaya yönelik başarılı bir girişimdir bu. Oysa hiç de zorunlu değildi buna; zira girişiminin çok büyük bir riski de vardı, öldürülmek de dahil. Yaptığı yoldaşına ölümüne sahip çıkmaktan başka bir şey değildi. Nitekim sonuncu örnekte bu tam da böyle oldu.

Bu, hiç de askeri bir üstünlük değildi; zira

yoldaşımızın herhangi bir özel askeri eğitimi, buradan gelen bir deneyimi de yoktu. Burada temel önemde başka bir şey var; politik-moral bir davranış, yoldaşını sahiplenme tutumu ve dolayısıyla erdemi var. Askeri değil politik-moral kimlik ve kapasiteden gelen bir örnek tutum var.

Yoldaşça bağlılık, yoldaşlarını gerektiğine ölümüne sahiplenmek, tabii ki partimizin temel değerlerinden biridir. Biz tüm yoldaşlarımıza, tüm parti üyelerimize, kendini yoldaşı için feda etme ruhu ve bilinciyle eğitmeye çalışıyoruz. Ama eğitimden geçmek ile bunu sindirilmiş bir kimlik ve pratik davranış biçimi haline getirmiş olmak, iki ayrı şeydir. Parti birincisi için sürekli çalışır, ama ikincisine sahip kadroların yetişmesi yine de kolay olmaz. Oysa Alaattin Karadağ bu ikincisinin somut bir örneğidir ve bunu bize ölümüne kanıtlamıştır. Yoldaşını polisten kurtarmak çabası içinde yaşamını yitirmiş bir yoldaşla yüzyüzeyiz, bu konuda daha fazla ne söylenebilir ki?

Kitlelerle bağ kurabilme yeteneği

Kitlelerle kolayca bağ kurabilme yeteneği yoldaşın bir başka temel önemli özelliğidir. Yakından tanıyan yoldaşlarının ve özellikle kardeşinin buna verdiği çok dikkate değer somut örnekler var. Ama biz bunu yoldaşın partiye sunduğu düzenli raporlardan da izleyebilmek olanağına sahiptik. Denebilir ki bu onun işçi kökeni ve kimliğinden gelen önemli bir özelliği ve üstünlüğü idi. Nitekim partiye üyelik başvurusunda, kendisi de bu yönüne özel tarzda işaret ediyor ve bunu da kendi sınıfsal kökenine bağlıyor. Oradan okuyorum:

"Yaklaşık bir yılı aşkın bir süredir partimizin saflarında örgütlü bir komünist olarak sınıf mücadelesinin içindeyim. Yaşadığım süreç beni çok olumlu bir şekilde geliştirdi. Kendimi bildim bileli işçi olduğum için sınıfla bağ kurmak bana zor gelmedi. Üretim alanından kurduğum ilişkiler bana yeni yeni olanaklar sunuyor ve ilişki ağını geliştiriyor. Ben özünde bir işçi, devrimci bir işçi olarak şunu daha da net anladım. Önemli olan sosyalizmi, sınıf partisini, öncü işçi kavramlarını militanca ezbere bilmek değil, onun hayattaki karşılığını hissetmek ve işçi kitlelerine onların gündelik ve genel yaşantılarında karşılığını hissettirmek ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu kavratmaktır..."

Çalıştığı fabrikalarda sıradan işçilerle, hele de gerici siyasal eğilimlerin etkisindeki işçilerle bağ kurmak yeteneğinin nereden geldiğini bu sözler üzerinden görebiliyoruz. Hapislik sonrası dönemdeki sınıf çalışması esnasında, işyerine götürdüğü bildiri ya da bültenleri dağıttığını gericiliğin etkisindeki işçiler bilmekte, ama hiçbir biçimde sorun etmemektedirler. Yoldaş onlarla siyasal konularda devrimci kimliğini gizlemeksizin rahatça tartışabilmektedir.

Bunun bir yanında yoldaşın bir işçi olarak kendisini işçilere kolay sevdirmesi varsa, öte yanında da işçi sınıfının en geri düzeyde bile içgüdüsel olarak gösterebildiği olumlu, sağlıklı sınıf davranışının bir yansıması var. İşçiler, siyasal eğilimleri ne olursa olsun, kendileriyle aynı üretim ve sömürü ortamını paylaşan birini kendilerinden saymak ve sahiplenmek eğilimindedirler. Devrimci bir işçi olarak sizin gizli işler yaptığınızı, yasadışı materyaller dağıttığınızı bilirler, ama bunu dışarıya yansıtmazlar birçok durumda. Bir proleter dayanışmasıdır bu. Devrimci bir proleterin sergilediği güven verici davranışların sıradan proleterler üzerinde yarattığı etkinin getirdiği bir bağlılık ve dayanışmadır bu. Yoldaşın raporlarında verdiği ayrıntılar bunu bize ayrıca somut olarak göstermektedir.

Bir proleterin kendini çalıştığı fabrikada çok sevdirmesi ile, o işçileri politize etmesi ve devrimci mücadele çizgisine kazanması yine de iki farklı şeydir, bunları karıştırmamak gerekir. İkincisi doğal olarak fazlasıyla zor bir iştir. Fiili mücadele ve eylem ortamı olmadıkça da buradan gelen güçlükleri aşmak kolay değildir.

Sınıf partisini devrimci sınıf bilinci ile seçmek!..

Partiye başvurusuna değinmişken, tam da demin okuduğum bölümün devamında yer alan sözler üzerinde de durmak istiyorum. Zira burada proleter kökenli bir devrimcinin bir partiye neden katılmak istediğinin özlü fakat

alışılmış olandan belirgin biçimde farklı bir gerekçelendiriliş biçimini görüyoruz. Parti üyeliği için başvuran birçok yoldaş TKİP'yi neden seçtiğini genellikle genel ideolojik esaslardan giderek gerekçelendirir. Geleneksel solla çizgi ve program farkının anlamı üzerinde durur. Ama bakınız, proleter kökenli bir üye adayı, başvurusunu "Evet yoldaşlar, bir proleter sizi bekliyor!" cümlesi ile bitiren bir işçi devrimci, bunu nasıl gerekçelendiriyor.

Önce sınıf üzerinden bir gözlem sunuyor, okuyorum:

"Günü gününe 12-14 saat sınıfın içerisindesiniz. Fabrikanız bazında işçi sınıfının arayış içerisinde olduğunu, bir şeylere, birilerine güvenmek istediğini görüyor, gözlemliyor ve yaşıyorsunuz. Küçük kazanımların nasıl da işçileri kaynaştırdığını görüyorsunuz. Bununla birlikte egemen sınıfın kültürü altında olduklarını, terörle, baskıyla, işsizlikle, din tacirleriyle sindirilip susturulduklarını görüyorsunuz. Ve bu egemen sınıfın, yani asalak burjuva sınıfının muhakkak yok olması gerektiğini, bunu yıkacak olan motor gücün yine de bu susturulmuş, sindirilmiş, arayış içerisinde olan işçi sınıfı olduğunu ve sizin de hedefinizin bıkmadan usanmadan bunu bu işçi kitlelerine anlatmak ve kavratmak olduğunu görüyorsunuz..."

Ve bu anlatım hemen altında, şu sözlere bağlanıyor:

"Ve bu bakış açısıyla partiyi, komünist işçi partisini, TKİP'yi kavrıyorsunuz... İşçi sınıfının en direngen, en tutarlı ve en kararlı kesimini etrafında toplayıp tüm sınıfı kuşatacak, kendi politikalarıyla yönlendirecek ve devrimin yıkılmaz dayanağı haline getirecek olan bir partiyi, çürümüş ve kokuşmuş bu sermaye düzenini hak ettiği tarih çöplüğüne gönderecek olan partiyi, TKİP'yi karşınızda buluyorsunuz..."

İşte bu gerekçelendirme tarzı, dupduru bir bilincin ifadesi olmanın ötesinde, sınıf bilinçli bir proleterin soruna nereden baktığına, neyi esaslı bir sorun olarak ele aldığına da son derece dikkat değer bir örnektir. Bir tarafta dört bir yandan kuşatılmış ama yine de devrim için biricik gerçek dayanak olarak görülmesi gereken "kendiliğinden bir sınıf", öte tarafta onu "kendisi için bir sınıf" haline getirmek bilinci, azmi ve pratik yönelimine sahip bir devrimci parti. Alaatin Karadağı yoldaş sorunu böyle ele alıyor, en esaslı nokta üzerinden koyuyor. Ve dikkat ediniz, sorunu bundan neredeyse 11 yıl önce, yani devrimci mücadelede ve parti saflarında henüz daha çok yeniyken, bu bakışaçısıyla ele alıyor.

Peki bu ele alış, sorunun bu konuluş tarzı, TKİP'nin halkçı akımın toplamıyla en esaslı ayrım noktası değilse nedir? Yoldaşın ölümünün ertesi günü gerçekleşen 11. Yıl gecesinde parti adına yapılan konuşmanın sonuç bölümünde kuvvetli ifadelerle dile getirilen bundan başka neydi ki? Yoldaşını ölümünün hemen öncesinde açıklanan TKİP III. Kongresi'nin yükselttiği "Parti, sınıf, devrim!" şiarının dile getirdiği düşünce, özü itibariyle, bundan farklı olarak nedir ki? Partinin sınıfla devrimci birliği, aynı anlama gelmek üzere sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü devrimci birliği, proletarya devriminin biricik güvencesidir demek değil midir, bu şiarın anlamı? Peki ya Alaattin Karadağ'ın parti üyelik başvurusunu bitiş sözlerinin anlamı? Orada da tamı tamına bu aynı temel fikir dile getirilmiyor mu?

Aynı özlü içeriği ve dolayısıyla düşünüş paralelliğini, TKİP III. Kongresi bildirisinin parti ve sınıf ilişkisine ayrılmış bölümleri üzerinden de görebilirsiniz. Demek istiyorum ki, partinin şu dönem özellikle öne çıkardığı en esaslı noktalar, 11 yıl önce genç bir proleterin TKİP'yi neden seçtiğini gerekçelendirirken söyledikleri ile özü ve esası bakımından tamı tamına aynıdır.

(Devam edecek...)

TKİP III. Kongresi'ne...

Parti çalışmamızın sorunları üzerine düşünce ve öneriler

Alaattin Karadağ

Sevgili yoldaşlar...

Parti kongresine iletmiş bulunduğumuz bölge raporu belli yönleriyle eksik kaldı. (...) Ben, eksik kalan yanları da gözeterek ve kongremizin tartışmalarına kendimce katkı sunma düşüncesiyle, bu bireysel raporu yazıyorum. Yöntem itibariyle, biraz da zaman darlığından dolayı, düşünce ve önerilerimi kısa maddeler şeklinde sıralamaya çalışacağım...

Yoldaşça selamlar...

Daha güçlü bir yerel çalışma için:

Bölgemizde uzun bir süredir sistematik bir şekilde faaliyetimiz sürüyor. Daha önce gönderdiğimiz raporlarda ifade ettiğimiz gibi bölgede kesintisiz faaliyet yürüten tek hareket biziz. Her iki alandan yaygın bir şekilde süren faaliyet bölgede herkesin dikkat ve ilgisini çekmektedir. Şüphesiz kendi başına bir pratik faaliyet kitlelerin bize akıp gelmesini sağlamayacaktır.

Aslında bu politik arenaya ilk çıkışımızdan beri süregelen bir sorundur. Biz tahlil ettik, tanımladık ve mahkum ettik. Bilinç altında şöyle bir durum da ortaya çıktı: Biz böyle mahkum edince sanki kitleler bize akın akın gelecekti. Politik gelişmelere yaygın materyallerle karşılık verdik. Ve yine sandık ki, bu materyaller yaygınlaştıkça kitleler bize akın akın gelecekti. Oysa ki somut ve kalıcı kitle bağları geliştirme çalışması hep zayıf kaldı.

Örneğin ani gelişmelerde ya da politik gündem üzerinden ilk aklımıza gelen materyal çıkarıp dağıtmak olabilmektedir. Güçlerimizi harekete geçiremediğimiz ya da kurumlarımızda ve yerellerde daha etkili eylem ve etkinlikler yapamadığımız oranda, aklımıza ilk gelen materyal tüketimi oluyor. Materyal her halükarda tüketilecektir. Ama bu çalışmanın kitle ayağı eksik olduğu zaman (karşılığının ne olduğundan bağımsız olarak) kendi başına materyal tüketimi zamanla kitlelerin gözünde araçların sıradanlaşmasını getirebilmektedir.

Evet bölgede yaygın ilişkilerimiz bulunmaktadır. PYO'nun düzenli bir şekilde dağıtımı ve satışı örgütlenmektedir. Düzenli çıkan bir yerel bültenimiz bulunmaktadır. Ancak yerel bültende, yerel ve genel gündemin etkin bir şekilde işlendiğini söyleyemeyiz. İnsanları-ilişkileri harekete geçiremesek de en azından ani gelişmelerden bizleri haberdar etmelerini, çevrelerinden bizleri bilgilendirmelerini sağlayabilmeliyiz. Yerel basının ve yerel derneklerin sürekli takip edilmesi durumunda bile aslında yerel sorunlardan haberdar olunabilir. Önümüzdeki döneme bu şekilde bakabilmeliyiz

Yerel basın ve yerel derneklerin durumu:

Alanımızdaki yerel dernekler, yerel basın ve CHP'nin izlediği politika, İstanbul'un diğer bölgelerinden önemli farklılıklar gösterebilmektedir. Örneğin hemen hepsi solcu geçinmekte, kimi sol değerleri sahiplenebilmektedirler. Denizler'i, Nazım Hikmet'i, belli başlı şair ve aydınları, ölüm yıldönümlerinde anıp sahiplenebiliyorlar. Elbette ki kendi cephelerinden. Nazım Hikmet'in İstanbul'da ilk ve tek heykeli bu bölgede bulunuyor. Önceki belediye başkanı döneminden kalma Nazım Hikmet, Ahmet Arif, Deniz Gezmiş, Oktay Rıfat gibi ilerici aydın ve devrimcilerin birçok cadde ve sokakta ismi bulunmaktadır.

Yerel dernekler bir takım sosyal-kültürel etkinlikler yapmakta, patronlarla emekçileri hemşericilik söylemi üzerinden aynı ortamda

buluşturabilmektedirler. Örneğin Sabra Tekstil asalağı gibi birçok patron yerel derneklere maddi katkı sunabilmekte ve böylece sömürü alanını genişletebilmektedir. Yereldeki derneklerin ve yerel basının diğer yerellere göre daha aktif ve sosyal olduklarını söylemek mümkündür.

Kendini solcu-ilerici olarak ifade eden yerel halkın oranı azımsanmayacak derecededir. Yerel nüfusun büyük oranının Ardahan, Kars, Erzurum, Tokat gibi illerden göç etmiş Kürt-Alevi emekçilerden oluşması, kendilerini bu şekilde tanımlamalarında büyük bir etkendir. Tartışmalara ve konuşmalara gelince herkes devrimci-solcu geçinir. Yakın zamanda kurumumuzun etrafında esrar satan ve tarafımızdan müdahale sonucu bize silah çeken gençler ile bölgede HÖC'lü bir genci kalçasından bıçaklayan gene esrar kullanan gençler dahi "biz de solcuyuz" diyebilmektedirler!

Toplantı-etkinlik var deyince insanları toplamak güç olabilmektedir. Ancak aynı insanlar "kavga var, arkadaşlarımıza saldırıyorlar" deyince kavgaya koşarak gelebilmektedirler. Faaliyetimize katılan ve son dönemde öne çıkan kimi gençlerimiz dahi "biz anlamayız okumaktan-yazmaktan, bize kaba-güç gerekir; bize vereceksiniz, biz de adamların kafasına sıkacağız" diyebilmektedir.

Yerelde polisin jandarmadan görevini devralmasından sonra, yereldeki emekçilerin tepkilerinin olumlu yönde olduğunu gözlemledik. "Burası Esenyurt, başka bölgelere benzemez, gelsinlerde görürler günlerini" vb. yönde birçok insanın tepkisiyle karşılaştık. Örneğin yakın zamanda Yunus ekiplerinin bir taksiyi durdurmak istemesi sonucu taksiden silahla karşılık veriliyor. İki polisin yaralanmasıyla ve uyuşturucu kullanan iki gencin tutuklanmasıyla sonuçlanan olay sonrası birçok insanın "oh olsun, hak ettiler, keşke gebertselerdi" biçiminde tepkilerini gözlemledik.

Aslında bu durumu daha etkin bir şekilde değerlendirebilmeliyiz. Örneğin 1 Mayıs şahsında bahar dönemi çalışmamızı örerken yerelde bir kültür-sanat festivali örgütleyebiliriz. Bu çalışmanın zemini fazlasıyla bulunuyor. 1 Mayıs'ın hemen ertesinde startı verilecek olan festivalde hem 1 Mayıs atmosferini yerele taşımış, hem Mart-Mayıs ayı devrimci önderlerin anılmasıyla birlikte yerelde sol geçinen gerici çevrelerin etkinlik alanlarını da sınırlandırmış oluruz. Ayrıca kendini solcu olarak ifade eden emekçileri kucaklamak için daha geniş bir kanal açmış oluruz.

Genel gündemin yerelde etkin işlenmesi:

Genel politik gündemi yerelleştirmede zorlandığımızı belirtmiştik. Aslında son dönemde yaşadığımız bir çalışma deneyimi, kitlelerin gündemine giren genel politik gündemi yerelde iyi işlediğimizde karşılığını alabileceğimizi göstermesi açısından önemlidir.

İsrail'in Filistin halkına yönelik en son yaptığı katliam ülke genelinde olduğu gibi yerelde de işçi-emekçilerin ilgi konusu oldu. Saldırının hemen ertesinde bölgenin merkezi geçiş güzergahlarına rulo ile yazılamalar yaptık. Birkaç gün sonra silinen yazılamaları yeniledik. Açık bir bildiri kaleme alarak dağıtımını örgütledik.

Birbirini besleyen bu çalışma kısa sürede liseliler cephesinde yankısını buldu. Liselilerle ortak yapılan bir eylemin ardından bir sürü liseli kuruma gidip-gelmeye başladı. Bu süreçte bazıları daha da öne çıkarak aktifleştiler. Dinci-gerici akımları dışta tutarsak, gündem üzerinden yerelde yürütülen tek devrimci faaliyet olması dolayısıyla da bu deneyim genel anlamda da bölgede bir etki yarattı.

MYO şahsında yayınlara katkı sorunu:

İşler ve görevler tanımlanırken somut ve net olmalıdır. Tanımlamakla kalınmamalı denetim mekanizması iyi çalışmalı, tanımlanan işler ve görevler hayata geçmediği taktirde daha somut yaptırımlara başvurulmalıdır. Aslında sadece MYO için değil genel anlamda alınan kararların şu ya da bu nedenle geciktirilmesi, ya da boşa çıkarılması beraberinde birçok sorunu zincirleme bir şekilde getirmektedir. Örneğin bültene yazılacak olan yazılar gecikince bülten geç çıkmakta ve müdahale geç olmaktadır. Okunması gerekenler zamanında okunmadığı zaman süreç geç kavranmakta, müdahale de geç olmaktadır. Geç kalınan bir randevu sonucunda görüşmeler aksadığı zaman sorunlara geç müdahale edilmektedir vb., vb... Tüm bu

gecikmeler beraberinde devrimci kimlik ve kişiliğin de gelişimini geciktirmektedir

Örneğin MYO'ya yazı yazılması gerektiğini her yoldaş bilmektedir. Ayrıca basınımızda bu konu sayısız kez işlenmiştir. Bir insana yazı yaz diyerek kendi başına bırakmak başka bir durumdur. Ama konu belirleyerek önüne yararlanacağı kaynakları koyarak yönlendirmek başka bir şeydir. Konuştuğum yoldaşların hepsine (üniversiteliler de dahil) "neden MYO'ya bugüne kadar yazı yazmadınız" diye sorduğumda, hemen hepsi de "bugüne kadar kimse bizi bu şekilde yönlendirmedi" yanıtını vermişlerdir.

Kuşkusuz yeni dönemde MYO'nun çıkarılması daha düzenli ve kollektif bir şekilde örgütlenecektir. Ancak yeni aksamalara mahal vermemek için tıpkı PYO nasıl belli bir gündem çerçevesinde planlanıp çıkarılıyorsa MYO için de aynı yöntem izlenmelidir. İnsanlarımızdan somut konular üzerinden yazılar istenmeli ve bu konuda sürekli biçimde yönlendirilmeler yapılmalıdır.

Sabra ve sonrasında açığa çıkanlar:

Sabra saldırısı ve saldırıya verilen yanıt bölgede bulunan diğer sol çevreler üzerinde önemli bir etki bırakmıştır. Tavizsiz bir şekilde yapılan karşı saldırı ve direniş karşısında etkilendiklerini gizlememekle birlikte, uzun süredir böylesi bir direnişle karşılaşmadıklarını beyan edebilmişlerdir. Saldırıya karşı verilen bu direngen tutum mahallelerin içerisinde olsaydı etkisinin daha da çok olabileceğini söylemek mümkündür.

Yeni dönemde kitlelerin bizi parti ismi ile anmaları ve bilmeleri gerektiğini söylüyoruz. Sabra saldırısına verdiğimiz yanıt, 1 Mayıs'ta il genelinde izlediğimiz politika ve alanda sergilediğimiz direngen tutum, diğer devrimci çevreler üzerinde de etki bırakmıştır. (Yerelde bir mahallede ilişkide olduğumuz, daha önce Cephe sempatizanı, şimdi ise bağımsız olan bir grup genç 1 Mayıs'ta bizim kortejle birlikte alanda buluştular. Yoldaşlarımızın direngen tutumlarına tanık olan bu gençler sonrasında "biz sizi bu kadar direngen bilmiyorduk" diyebilmişlerdir...). Hatırlanacağı üzere ... eylemi öncü güçler ve devrimci çevrelerin gözünü üzerimize çevirmelerine neden olmuştu. Önümüzdeki dönemde böylesi direngen, militan eylemlerimiz çoğaldıkça kitlelerin bizi parti ismiyle anabileceklerini, partimize daha da yakınlaşabileceklerini düşünüyorum.

Eğitim ve kişiliğin devrimcileştirilmesi sorunu çerçevesinde bazı öneriler:

Kitaplarımızın-birikimimizin incelenmesi ve özümsenmesi döne döne vurgulanmıştır. Defalarca işaret edilmesine rağmen, gerekli ilgi ve önem neden gösterilmemiştir, üzerinde dikkatle durulması gereken bir konudur. Açık çalışmada yer alan yoldaşlarımız sürekli sağa-sola koşuşturmaktan okumaya ve yazmaya zamanlarının kalmamasından yakınmaktalar. Sürekli sağa-sola (materyal kullanımı, pratik faaliyet, toplantılar, ilişkilerin ziyareti vb.) koşuşturan ve yerellerde yaşanan gelişmeleri ya da pratik faaliyeti yayına yansıtmaktan ibaret katkılar yapan bir komünistin kadrolaşması (uzun yıllar da geçse) zordur. Kaldı ki yarın kitle hareketi ve sınıf çalışmamız daha da güçlendiğinde okumaya-yazmaya daha az zaman kalacaktır.

Şüphesiz MYO'nun düzenli çıkması, PYO'nun Parti Kuruluş Kongresi öncesi dönemde olduğu gibi marksist klasiklerden makaleler alıntılayarak yayınlanması ya da ideolojik mücadeleye ağırlık verilmesi, saflarımızda teoriye/marksist klasiklere olan ilgiyi arttıracaktır.

Devrimci kimlik ve kişiliğin geliştirilmesi için ek olarak şu yöntemler de denenebilir: Örneğin "Bolşeviklerin Yeraltı Çalışması" tarzında popüler broşürler düşünülebilir. Düşman saldırısı sonrasında yaşanan blok direnişlerin yazıları ve partinin polis-mahkemede-zindanda alınması gereken örnek komünist tutuma ilişkin yaklaşımları broşür haline getirilebilir.

Bir devrimcinin saflarımıza geldikten sonra parti çizgisine ve kimliğine ulaşması için izleyeceği yöntem, düşman saldırısı karşısında alacağı tutum, zindanda-F tipi hücrelerde devrimci yaşamı vb. popüler bir dille anlatabiliriz. Sabra saldırısı sonrası bir kez daha görüldü ki, her an herhangi bir yoldaşımız gözaltına alınabilir, farklı saldırılarla karşı karşıya kalabilir ve tutuklanabilir. Zindan ve F tipi gerçeği başlı başına yoldaşlarımızın

sistemli bir eğitimle hazır hale getirilmesini gerektirmektedir. Güçlerimizin önceden bu saldırılara hazırlıklı hale getirilmesi yaşamsal önemlidir.

Mali sorun çerçevesine dair bir düşünce:
(Yayınlanamaz bölüm...)

İşçi milislerine dair bazı düşünceler:
Aslında şimdiki alanımıza gelmeden önce de kendi alanımızda böylesi birim-milis tartışmalarını ara ara yapıyorduk. *(Yayınlanamaz bölümler...)* Aslında bu önemli ve yakıcı konuyu daha önceden parti olarak gündemimize almalıydık. Daha önce **Ravelli**'de**, Kalmaksan**'da, en son olarak da **Sabra Tekstil'**de karşı karşıya kaldığımız saldırılar karşısında böylesi örgütlenmeler sınıf çalışmamızın geleceği açısında da hayati bir önem taşıyor.

Örneğin yakın zamanda **GU deneyimi** üzerine PYO'da bir değerlendirme yazısı çıkmıştı. O değerlendirmede patron işbirlikçisi bir temsilcinin aralarında yoldaşlarımızın da olduğu öncü işçileri ihbar etmekle kalmıyor, diğer işçilere de düzenin ağzında "terörist" propagandası yapıyor. Ya da aynı duruma bir başka örnek yerelde yaşanan **Castleblair deneyimi** üzerinden verilebilir. Böylesi savunma birimlerine dayalı olarak yapılacak her eylem fabrikalardaki çalışmayı güçlendirmekle kalmayacak, diğer işçilerin de bu çizgiye kazanılmasını sağlayacaktır. Kaldı ki işbirlikçilerin ve hainlerin cezalandırılması meselesi sınıfın mücadelesinin doğasında vardır. Geçmiş yıllarda grev kırıcılarına karşı yapılan cezalandırmalar buna örnektir. (...)

Profesyonel Dağıtım Grupları'nın yeniden gündeme getirilmesi:
Sınıf çalışmamızın güçlenmesiyle çalışma farklı ihtiyaçları beraberinde getirmektedir. Sabra saldırısı gösterdi ki daha aktif ve dikkatli olmamız gerekiyor. Dağıtım yapılacak yerler hakkında iyi bilgiler toplanmalı ve dağıtım esnasında önlem alınmalıdır. Kuruluş Kongresi öncesinde gündemimize giren Profesyonel Dağıtım Grupları'nı yeniden gündeme getirebiliriz. Bu grup her yerelde bir taraftan kendini eğitip geliştirirken, diğer taraftan da bölge ve bölgedeki fabrikalara dair dosyalar oluşturup organların önüne koyabilir. Teknik donanımının sağlanmasıyla birlikte de ani gelişmelerde anında müdahale edebilir. Böylece yerel sınıf çalışmamız daha disiplinli ve sistematik bir şekilde yürütülür.

Ümit (Nurettin)
Esenyurt / İstanbul

Tekel Direnişi ve sol...

(Baştarafı s.25'de)
geçirebilmektedir. TEKEL işçileri içerisinde bir birikimin varlığı açık bir gerçektir. Nitekim bugüne kadar sınırlı da olsa bu birikime yaslanılarak hareket edilebilmiştir. Öncü işçilerin birliğinin yaratılabileceği, sendikal bürokrasiye karşı taban komitelerinin kurulabileceğine dair bir veridir bu. Ama bunu göremeyenler, direniş boyunca taban komitelerinin hayati önemini anlamaktan da uzak davrandılar. Bunu neredeyse bir tek komünistler gündeme getirdiler. Komünistler devrimci güçlerin birleşmesini ve taban örgütlenmesinin gündeme gelmesini sağladılar. Bu sayededir ki başlangıçta "işçiler sendikal yapıyı aşamaz" diyenler bile daha sonra bu sürecin içerisinde yer almak zorunda kaldılar.

Fakat halkçı devrimci gruplar bu süreçten de başarısız bir sınavla çıktılar. Birçoğu TEKEL Direnişi'nin çıkarlarını gölgeleyen davranışlar sergiledi. Öncü işçilerin bir araya getirildiği komiteleşme deneyiminde, ortak bir tutumla sürece yükleneceklerine küçük çıkar hesapları yaptılar. İnsan kafalama adına birçok işçiyi işlevsiz hale getirdiler. TEKEL Direnişinin kazanılması, sınıfın önünün açılması ve toplumsal düzeyde moral üstünlüğün kazanılması anlamına gelecekti. Böylece sosyal yıkım saldırılarına karşı daha etkin ve birleşik bir mücadele zeminini açığa çıkacaktı. Soruna buradan bakmayı başaramadı bir dizi grup ve çevre.

S. K. / Ankara

Kadrolaşma sorunu ve çalışma tarzı

İçinden geçmekte olduğumuz dönemde kadrolaşma sorunu, buna bağlı olarak partideki niteliksel birikimi büyütme ihtiyacının altını döne döne çiziyoruz. Bu açıdan ertelenemez görev ve sorumluluklarımızı açıklıkla ortaya koyuyoruz. Aslında yaşanmakta olan bu sorun bizim açımızdan uzun bir dönemi kapsıyor. Parti kuruluş sürecinden bu yana yapılan tespit ve değerlendirmeler (mevcut birikimin toplama maledilmesi, parti ile güçler arasında var olan açının kapatılması vb.) mevcut sorunun bizdeki yansımalarını yeterli açıklıkta ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda çözüme giden yolların hareket noktalarına da işaret ediyor.

III. Parti Kongresi'nde bir kez daha "kritik bir halka" olarak tanımlanan kadro sorunu, "partinin devrimcileştirilmesi, örgüt niteliğimizin geliştirilmesi, partinin sınıf temeline oturtulması" vb. temel öneme sahip değerlendirmeleri dolaysız olarak kesen bir mahiyete sahip. Elbette böylesine kapsamlı bir sorun üzerinden atılacak adımlar göz önüne alındığında, örgütsel süreçlerimizin düzenlenmesinden politika alanına, kitle çalışmasından eğitim çalışmalarına kadar partimizin önünde bir dizi sorumluluk alanı duruyor. Fakat biz burada belli bir yönüne, çalışma tarzımıza vurgu yapacağız.

Günün görev ve sorumluklarına temel hedefler üzerinden bakmalıyız

Dönemin devrimci sorumlulukları ve bunun önümüze çıkardığı ihtiyaçlar üzerinden bakıldığında, toplam faaliyetin bir dizi alanında zorlanma yaşadığımızı kolaylıkla görebilmekteyiz. Zira gündelik politik faaliyetin hayata geçirilmesinden bir takım örgütsel süreçlere, teknik işlerden pratik faaliyetin çeşitli alanlarına kadar tüm bu devrimci görevler sınırlı güç ve imkân üzerinden yerine getirilmekte, verili bu koşullar bizim açımızdan yoğun bir çalışma temposu ve soluksuz bir gündelik faaliyet anlamına gelmektedir.

İşte bu tablo, güçlerimizin, özellikle yeni kazanılmış insanların gelişim süreçlerinde doğrudan sonuçlar yaratmaktadır. Elbette devrimci dönüşüm açısından bu zemin vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Fakat gündelik mücadelenin ortaya çıkardığı bu kapsamlı sorumluluklar ve "koşuşturma" nedeniyle henüz gelişim süreçlerinin başında olan bir dizi unsur boğulabilmekte, dönüşüm süreçleri tek yönlü ve genel bir devrimcilik anlayışı sınırlarında kalabilmektedir. Örneğin, yıllar önce saflarımıza katılan bir yoldaşın aradan geçen onca yıla rağmen "çok değişmediğimi düşünüyorum" diyebilmesi, verili durumu izah eder mahiyettedir. Böylesi güçler akıp giden faaliyetin özneleri olmaktan çok sürece eklemlenmekte, süreç içerisinde parti çizgisi ekseninde yeterince dönüştürülememekte, dahası kalıcılaştırılamamaktadır. Böyle bir durumda sirkülasyon sorunu kaçınılmaz olarak karşımıza çıkabilmektedir. Bunun aşılamadığı yerde bir birikim oluşturmak, niteliksel bir gelişim sağlamak mümkün değildir. Zira, kayıp giden bu zeminde parti çizgisini ete-kemiğe büründürme olanakları ortadan kalmaktadır.

Bu süreç bir başka açıdan ileri parti kadroları şahsında da farklı zorlanma alanları yaratmaktadır. Günün çok yönlü sorumlulukları ve buna bağlı olarak ortaya çıkan yoğunluklar parti kadrolarının omuzlarına bir dizi görev yüklemektedir. Bunun kendisi bu kadroların da zamanlarını büyük oranda gündelik işlere ayırmalarını koşullamakta, özellikle yeni kazanılmış güçlerin eğitim ve dönüşüm ihtiyaçlarının karşılanmasına gereğince zaman ayrılamamaktadır. Burada gündelik mücadelenin ihtiyaçları denebilir ki partinin ortaya koyduğu temel önceliklerin önüne geçebilmektedir.

Bunun kendisi dahi, partinin tespit ettiği yeterli sayıda ve nitelikte kadro ihtiyacını dolaysız bir şekilde ortaya koymaktadır.

Buraya kadar altını çizmeye çalıştığımız sorunlar mevcut çalışma tarzımızı, politik-pratik faaliyetin gerçekleşme biçimini kesmektedir. Özellikle yeni kazanılmış güçler açısından büyük bir öneme sahip olan gündelik mücadele asla kendiliğinden bir akışa bırakılmamalı, partinin önüne koyduğu temel hedefler ekseninde planlı ve bilinçli bir müdahale süreci işletilebilmelidir. Faaliyetin hiçbir alanı yüzeysel bir çerçeveye mahkûm edilmemeli, derinlemesine ele alınabilmeli ve sonuçları üzerinden ayrıntılı değerlendirmeler ortaya konulabilmelidir. "Rutin" bir "koşuşturmaca"yla geçen zamanın nitelik yaratmadığı ortadadır. O halde faaliyete katılan her bir insanımıza parçası olduğu süreç yeterince kavratılabilmelidir. Güçlerimiz en küçük bir işi dahi gerçekleştirirken, daha büyük bir organizasyonun bilinçli ve planlı bir bileşeni olduğunu kavrayabilmeli ve bu bilinçle hareket edebilmelidir.

Tüm bunların başarılabilmesi için insanlarımıza yeterince vakit ayırmak büyük bir önem taşıyor. Gelinen yerde, gerek yeni güçlerin daha ileriden kazanılarak kadrolaştırılması açısından gerekse mevcut kadroların mücadelenin temel ihtiyaçlarına yoğunlaşması açısından tüm faaliyet alanlarında çalışma tarzımızın bu somutlukta gözden geçirilmesi gerekmektedir.

Güçlerimizi "her açıdan" kuşatmalıyız!

Partinin ihtiyaç duyduğu "yeterli düzeyde ve nitelikte" kadro potansiyeli esasta saflarımızda ve çeperimizde mevcuttur. Fakat tam da yukarıda özetlemeye çalıştığımız nesnel zorlanma alanlarından ve buna bağlı olarak şekillenen çalışma tarzımızdan ötürü bu potansiyeli yeterince işlemekte zorlanma yaşıyoruz.

Fakat gelinen yerde mevcut birikimin taşıyıcısı konumunda bulunan partili yoldaşların bu potansiyele çok özel bir tarzda yönelmesi kaçınılmazdır. Deyim yerindeyse, bu potansiyeli her açıdan kuşatabilmeli, gün be gün işleyebilmeli, devrimci gelişim süreçlerinin her aşamasına hâkim olabilmeliyiz. Özellikle bu alana gereken zamanı ayırmaktan asla geri durmamalıyız. Her bir yoldaşı olanaklı olduğu ölçüde gündelik sosyal yaşamın üzerinden de tanıyabilmeli, teorik gelişimden politik-pratik mücadelede yaşadığı zorlanma alanlarına kadar ortaya çıkan çok yönlü ihtiyaçlarını karşılayabilmeliyiz. Bizde işin bu yönü maalesef eksik kalabiliyor. Dahası iç yaşamda bırakılan her boşluk ve kendiliğindencilik zaman içerisinde giderek kronikleşen sorun alanlarına dönüşebiliyor. Faaliyette öne çıkmış bir dizi unsur üzerinden dahi iç yaşama, özellikle gündelik sosyal ilişkiler alanında bakıldığında belirgin zayıflıklar gözlemlenebiliyor.

Açıktır ki, saflarımıza katılan güçler belli bir devrimci niyet ve yönelim taşımakta, fakat bunu daha ileri bir niteliğe kavuşturmak için ciddi bir emek sürecine ihtiyaç duymaktadır. Bu durumda, mevcut nesnel koşullarının zorluklarıyla kendiliğinden baş etmeleri kolay değildir. Kaldı ki her yeni unsurun düzenden geldiği, birçok açıdan dönüşüm ihtiyacı taşıdığı, devrimcilik temelinde bir dizi sığlığın yaşandığı bilinmektedir. Öyle ki, uzun süre saflarımızda mücadele etmesine rağmen düzenle bağlarını koparma noktasında zayıf davranan güçler tablosu ile karşı karşıya kalabilmekteyiz. Bu insanlar mücadelenin çok da zorlu olmayan dönemeçlerinde savrulabilmekte, hızla geldikleri yere dönebilmektedirler. Bu sorun sadece yeni kazanılmış güçler üzerinden değil, yıllarca saflarımızda yer almış, mücadelenin belli sorumluluklarını üstlenmiş güçler şahsında dahi yaşanabilmektedir. Süreç içerisinde kendi başına bırakılmış kimi güçlerde ise, işaret ettiğimiz nesnel zorlanmaları yaşamadıkları koşullarda, giderek kendi gerçeklikleri ile uyumlu bir devrimcilik anlayışı oluşabilmektedir. Bundan dolayı, gerçekte kadro adayı sayılabilecek birçok yoldaş bir süre sonra yapılan müdahaleleri yanıtsız bırakabilmektedir.

Parti olarak önümüzdeki süreçte, hem mevcut güçlerimizle hem de saflarımıza katılan her yeni yoldaşla çok yönlü bağlar kurabilmek durumundayız. Yoldaşlarımıza gerek gündelik süreçleri, gerekse iç dünyalarında ortaya

(Devamı s. 28'de)

Propaganda ve ajitasyonun bazı sorunları

Sınıf mücadelesinin seyrine göre mücadele araçları ve yöntemleri değişkenlik gösterir.

İktidar perspektifiyle gündelik mücadele yürüten devrimci bir parti açısından, hangi araç ve yöntem kullanılıyor ya da öne çıkıyor olursa olsun, bunlar stratejik amaca hizmet etmek durumundadır. Bütün araç ve yöntemler işçi sınıfının bilincinin ve örgütlülüğünün geliştirilmesini ve iktidar bilinci kazanmasını hedeflemelidir.

Propaganda ve ajitasyon devrimci siyasal mücadelenin en vazgeçilmez araçlarından biridir. Sınıf mücadelesinin seyri, sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyi ne olursa olsun, mücadelenin hangi yönü (ekonomik ya da politik) öne çıkarsa çıksın, propaganda ve ajitasyonun önemi tartışmasızdır.

Bu açıdan pratiğimize baktığımızda, siyasal faaliyetin etkin birer unsuru olması gereken propaganda ve ajitasyon, sınıf mücadelesinin geriliğinin de bir ürünü olarak zaman zaman tekdüze bir görünüm kazanabilmekte, içeriği zayıflayabilmekte, böylece oynaması gereken rolü yeterince oynayamamaktadır. Oysa propaganda ve ajitasyon sınıf mücadelesinin en sıradan ihtiyaçları açısından bile büyük bir önem taşımaktadır.

Lenin "Ne Yapmalı?"da devrimci ajtasyona ilişkin şunları söylemektedir: "... siyasi ajitasyonun yürütülmesi, 'durgun, barışçı' her şart altında ve devrimci ruhun zayıflaması ne kadar belirgin olursa olsun her dönemde esastır. Üstelik böyle dönemlerde ve böyle şartlarda bu tür çalışma özellikle gereklidir."

Komünist Enternasyonal ise, "Propaganda ve ajitasyonu tek tek komünist partiler için (farklı durumlarda özgün içerikler almasıyla birlikte) kapitalizme karşı sürekli yürütülmesi gereken bir mücadele ve yerine getirilmesi gereken zorunlu bir kural" olarak belirlemiştir.

Propaganda ve ajitasyon arasında teknik bir ayrım yapılacak olursa; propaganda işlediği konu hakkında emekçi kitleleri bilinçlendirir, sorunun politik arka planını ve muhtevasını anlatır, bu yönüyle kitleleri aydınlatır. Ajitasyon ise propagandanın ifade ettiği fikirlerin en özlü ve çarpıcı yanlarını öne çıkararak daha geniş kitleleri harekete geçirmeyi amaçlar.

Bu teknik ayrıma rağmen propaganda ve ajitasyon birbirinden kesin çizgilerle ayrılmaz. Biri kapitalizmi teşhir edip onun kötülüklerini gözler önüne serer, fakat işi burada bırakmaz, ortaya serdiği kötülüklerin devrimci alternatifini de ifade ederek kitlelere çıkış yolunu gösterir. Burjuva bilincin zincirleriyle bilinçleri kuşatılmış kitlelerin sınırlı bir kesimi propagandanın anlattıklarını kavrayabilirken, daha geniş kesimleri için ise ajitasyon devreye girer; propagandanın işlediği konunun en bilinen yanını çarpıcı, özlü ve ajitatif bir biçimde ortaya koyar, onların öfkesini kabartır, eyleme çeker.

Propaganda ve ajitasyonun devrimci siyasal faaliyet açısından önemi yeterince açık olduğu için, sorun bunun kavrayış düzeyine çıkarılması değildir. Sorun, etkin ve süreklileşmiş, kendi alanında siyasal faaliyete soluk katacak bir kuvvete dönüşebilmesi, partinin bu doğrultuda özgün bir planlama ve yönelim içine girebilmesidir.

Yazılı, görsel ve sesli olabilen propaganda-ajitasyon araçlarının başında, partinin tüm siyasal faaliyetine yön veren, gündemini ve içeriğini belirleyen politik yayın organı gelir. Sınıf mücadelesinin nabzını tutması ve hareketin sorunlarını tahlil edip çözümler üretmesiyle, örgütsel-politik faaliyete yön verir. Diğer araçlar ise, illegal ve legal afiş, bildiri, bülten, kuş, pul, yazılama, pankart, sinevizyon vb.'dir. Her birinin kendine özgü işlevine

karşın, propaganda ve ajitasyonun en etkili aracı sesli yürütülendir.

Her tarafı devrimci materyallerle donatmak politik atmosferin oluşması açısından önemli olsa da, bunu kitlelerle temas kurabileceğimiz araçlarla tamamlayamadığımız ölçüde, etkisinin bir süre sonra dağılıp gitmesi kaçınılmazdır. Dolayısıyla, propaganda ve ajitasyon tek başına genel bir "alan donatma" çalışması değildir.

Propaganda ve ajitasyon, sınıf mücadelesinin seyrine bağlı olarak içerik değiştirse de, her koşulda güncel somut sorunlar üzerinden yürütülmek durumundadır. Sınıfın ya da hedef kitlenin gündemiyle doğrudan bağ kuramayan, bağ kurmayı kitle etkinlikleri ve birebir temaslara indirgeyen bir çalışmanın soyut ve etkisiz kalması kaçınılmazdır. Elbette propagandanın soyut bir yanı kendi doğası gereği vardır. Devrimi ve sosyalizmi, kurtuluşun burada olduğunu ve bunu ancak onların gerçekleştirebileceğini kitlelere anlatmaktır. Kuşkusuz zihinleri burjuva ideolojisiyle zehirlenmiş emekçilerin büyük çoğunluğunun bu söylemleri ilk karşılaştığında anlaması beklenemez. Fakat Lenin'in o ünlü örneğinden yola çıkılacak olursa, kapitalizmin yarattığı işsizliği ve açlığı, kapitalist bunalımların kaçınılmazlığını sıradan bir işçiye anlaşılabilir bir biçimde açıklayabilirsek, buradan devrimi ve sosyalizmi de zorunlu bir ihtiyaç olarak gerekçelendirebiliriz. Böylece propagandayı somutlaştırabiliriz.

Yazılı ve görsel araçların yaygın ve sistemli kullanımı, kitlelere güven vermek için bile önemlidir. En zor dönemlerde, kitlelerle bağ kurmanın en olanaksız olduğu koşullarda bile propaganda ve ajitasyon aracılığıyla devrimci mücadelenin varlığı kitlelere hissettirilebilir. Umutsuzluk içindeki kitleler sadece bu araçlarla karşılaştığında bile bir umut ışığı görebilecek, devrimcilerin varlığını bilebilecektir. Bugün değilse bile yarın bir şeyler yapmak için bir adım atmak istediğinde, güven duyacağı ve birlikte bir şey yapacağı muhataplarını bulabilecektir. Tersinden, bir dönem bir alanı birçok araçla kuşatan, bir fabrika bölgesi ya da bir emekçi semtinde politik bir atmosfer oluşturmayı başaran bir faaliyet, bir süre sonra kesintiye uğruyorsa, orada güçlü bir iddia ve güven veren bir tarzdan bahsedilemez. Bu tarz bir faaliyet, yarattığı atmosferin olumlu sonuçlarını toparlayamayarak kendi emeğini heba etmekten kurtulamaz.

Belli bir gündeme dayalı olarak yürütülen bir çalışmanın en önemli ayağı olan propaganda ve ajitasyon çalışmasının gücü, verdiği mesaj ve sürekliliği, çalışmamızdaki hedeflerimizin ne düzeyde hayata geçebileceğine dair de bir göstergedir. Eğer yaygın bir propaganda çalışması yürütmüşsek, seslendiğimiz kitleye ortaya koyduğumuz hedefi gerçekleştireceğimize dair güçlü bir mesaj verebilir, mücadele isteği taşıyan unsurları kendimize yakınlaştırmayı başarabiliriz.

Propaganda ve ajitasyon çalışmasının en önemli yönü sesli olanıdır. Bunu bir panel, seminer, miting ya da herhangi bir zeminde kitle önünde yapılan konuşmalar olarak ifade edebiliriz. Kitlelere derdimizi en dolaysız bir biçimde anlatabilme, onları ikna etme, devrimci politikaya kazanma, eyleme çekme ve örgütlemede sesli propaganda ve ajitasyonun yerini başka bir araç dolduramaz. Herhangi bir zeminde kitleler karşısında devrimci düşünceleri savunmak, her şeyden önce devrimci mücadeleyi meşrulaştırır. Sesli propaganda tartışılan soruna ilişkin çözüm önerileri ile kitlelere yürüyecekleri yolu doğrudan gösterir. Karşısındaki kitleye soru sorarak onu tartışmanın içine çeker ve anlatmaya çalıştığını bu yolla daha kalıcı bir biçimde kavratır. En keskin söylemlerle sözünü söyleyip gitmez. Yaptığı tartışmalarla kitleyi ikna eder, bunun gücüyle eyleme ve örgütlülüğe sevk eder.

Bu noktada özellikle ajitasyon konuşmalarına dikkat çekmek gerekir. Kitle etkinliklerinde daha çok işin propaganda yönü öne çıkmaktadır. Fakat fabrika önleri, işçi servisleri ve fabrikalardaki anlık gelişmelerin olduğu kimi durumlarda ajitasyon konuşmaları son derece işlevlidir. İşçilerin öfke duyduğu bir sorunla ilgili ya da işyerinde ani bir gelişme üzerine yapılacak ajitasyon konuşmaları işçilerin öfkesini daha da kabartmakta, bir takım gelişmelerin önünü açabilmektedir. Bu tarz bir müdahale, güven duyacağı bir kuvvet olarak

bizi işçilerin yanında bir taraf haline getirmenin olanaklarını sunmaktadır.

Propaganda ve ajitasyonda altı kalınca çizilmesi gereken bir diğer nokta, kitlelerle kurulan birebir diyalogdur. Bu bir bakıma işçilerle temas kurana kadar yaptığımız işlerin ne düzeyde etkili olduğunun sınanacağı ve veriminin toplanacağı zemindir. Birebir diyalogda önemli olan insanımızın donanımıdır. Çünkü diğer propaganda ve ajitasyon araçları, özellikle yazılı ve görsel olanları belli bir düşünsel sürecin ürünüdür. Oysa birebir diyalog böyle değildir ve karşımızdakini hedeflediğimiz noktaya çekmek önemli oranda bizim donanımımıza bağlıdır. Bu vurgudan insanları bir çırpıda örgütlemek sonucu çıkmamalıdır. Bu orta vadeli bir iştir. Kısa vadede, işlenen gündem vesilesiyle muhatabımız olan insanları o sorun etrafında ve yapabileceği sınırlarda iş yapmak üzere harekete geçirmek hedeflenmelidir. Bu da sürekli ve sistemli bir çabayla mümkündür. İlişki kurduğumuz insanları belli periyodlarla görmenin yanı sıra belli gündemlere dayalı olarak görüşmeyi sürdürebilmek birebir diyalogu tamamlayan öğelerdir. Burada birebir ilişkide davranış ve konuşma tarzımıza da işaret etmek gerekir. Bu, insanlara öğretmenlik yapmayan ve onların düşüncelerini açıklamaya teşvik eden bir tarz olmak durumundadır. İlişki kurulacak insanların eğilimlerini, tartışmak isteyecekleri konuları bilmeden ve belli bir hazırlık yapmadan kurulacak her diyalog ise olsa olsa "insan görmek" olur. Bu hazırlıksızlık bir sonuç getiremeyeceği gibi, karşımızdaki insanda bizim bilgimiz, hakimiyetimiz ve onunla kurduğumuz diyalogun samimiyeti konusunda kaygıları oluşturacak, belki de gereken önemi vermediğimizi düşündüğü için güvensizliğe yol açabilecektir.

Propaganda ve ajitasyon çalışmasının etkin ve sonuç alıcı bir biçimde yürütülebilmesinin son tahlilde esas halkası, propagandacı ve ajitatörün niteliklerinin düzeyidir. Bu düzey ise gündelik çalışmada merkezi politikaların kavranışı üzerinden kazanılır. Süreçlere hakim, eğilimleri saptayan, gelişmeleri belli bir öngörüyle işaret eden ve buradan merkezi görevleri belli bir başarıyla ortaya koyan bir politik yayın organının varlığı gelişkin bir propagandacı ve ajitatörün en önemli silahıdır. Çünkü politik yayın gelişmeler hakkında perspektif sunar, olayları politik olarak temellendirerek sistemi teşhir eder. Bu, propagandacı ve ajitatöre birçok olanağın bir arada sunulması demektir. Propaganda buradan yola çıkarak söylem ve sloganlarını, ajitatör ise argümanlarını belirleyebilecek demektir.

Ek olarak, propagandacı ve ajitatörün kendi bireysel gelişim çabasına değinmek gerekir. Politik yayının belirleyici katkısı dışında sınıf mücadelesinin teorisi ve yasalarını öğrenmek, bunu güncel politikayı yakından takiple birleştirebilmek ve elbette sınıfa etle tırnak gibi bağlı olmak, siyasal faaliyet yürüten devrimci için vazgeçilmezdir. Hedef kitlemizi oluşturan sınıf bölüklerinin yaşadığı somut sorunların bilinmesi, etkili bir propaganda ve ajitasyon için büyük bir kolaylık demektir.

Toparlayacak olursak, devrimci propaganda ve ajitasyonun hedefi kitleleri devrimci politikaya kazanmak, onları devrimci mücadeleye çekmektir. Propaganda ve ajitasyon, öğreticiliği ve uyarıcılığının yanı sıra, asıl olarak kitleleri eylemli süreçlere çekmeyi hedeflemelidir. Propaganda ve ajitasyon çeşitli sorunlar hakkında kitleleri eğitir kuşkusuz. Fakat partili düzey açısından başarılı bir propaganda ve ajitasyon çalışmasının ölçütü, kitleleri ne ölçüde eyleme çekebildiğidir.

Direnişin içinden...

TEKEL Direnişi ve sol hareket

TEKEL Direnişi, "sınıfın bittiği"ni iddia eden "sol"a, "iş barışı" ve "karşılıklı fedakarlık" masalları okuyan burjuvaziye inat 78 gün ayakta durabildi. Üstüne üstlük, sol hareketin tüm yetersiz müdahalelerine ve sendikal bürokrasinin inanılmaz çelmeleyici hamlelerine karşın bu başarabildi.

TEKEL'de direniş ne Ankara'da başladı, ne de Ankara'da bitti. TEKEL'de mücadele daha özelleştirme gündeme geldiği andan itibaren başladı. TEKEL işçileri son yıllarda sayısız kez, "kendi gücüne" dayanan militan eylemler gerçekleştirdiler. TEKEL işçisi bu süreci hem örgütlü olduğu Tek Gıda-İş sendikasıyla hem de onsuz götürmeye çalıştı. Fakat işte bu aynı süreçte, Türk-İş ve Tek Gıda-İş bürokratları, yıllarca TEKEL işçileriyle "savaşarak" onları iyi tanıdılar, sınırlarını öğrendiler, böylece onları denetim altında tutabilmenin yol ve yöntemleri konusunda bir somut bir deneyim edindiler. Sola gelince, önemli bir kesimiyle tüm bu süreçlerde hemen hiç yoktu.

Süreç bir yerden sonra kilitlendi, bazı sorunlar sürümcemede kaldı ve sonunda TEKEL işçileri Ankara'ya doğru yol aldılar. Sendikal bürokrasi bu saatten sonra, kapıdan kovduğu TEKEL işçisini bacadan girerken gördü. TEKEL işçileri bu kez daha kararlıydı, 4C saldırısı mutlak biçimde püskürtülecekti. Bu nedenle *"Biz sadece geliş biletimizi aldık, dönüş biletimiz kazanınca"* demişlerdi. Bu kararlılık karşısında sendikal bürokrasi TEKEL işçisini sahiplenmek zorunda kaldı. TEKEL direniş işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilince de sendikal bürokrasi blok halinde sahiplenmek zorunda kaldı. Tabii eğer buna sahiplenmek denilebilirse! Sendikal blok kurularak aslında Türk-İş bürokrasisiyle direnişi bitirmek adına bir dayanışma içine girildi.

Burjuvaziye hizmette kusur eylemeyen sendika ağaları, kafa kafaya verip direnişi bitirmek için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Farklı bir çizgiye sahip olmak iddiasındaki DİSK ve KESK gibi konfederasyonların yönetimlerinin tutumu da son tahlilde farklı olmadı. Sorumluluktan kurtulmak için basitçe Türk-İş'e yedeklenme yolunu tuttular. DİSK kendince "Türk-İş genel grev dese biz hazırız" kolaycılığına sığındı. Oysa aklı başında herkes çok iyi bilir ki, eğer böylesi bir direniş süreci DİSK'in başından geçseydi, bir genel grev projesini dinamitlemek için ellerinden geleni onlar da yaparlardı. Bu konuda ortada bırakılan sayısız mevzi direnişe bakmak bile yeterlidir.

Bir diğer konfederasyon ise sokakta mücadeleyle kurulan KESK'ti. Onlar da *"Eğer konfederasyonlar, geri eylem biçimleri alırlarsa, oyalamaya ve süreci bitirmeye dönük kararlar alırlarsa KESK buna ortak olmaz, kendi eylem programıyla TEKEL işçisini desteklemeye devam eder"* söylemini bir çok kez kullandılar. Oysa sendikal bürokrasinin almış olduğu gerici, oyalayıcı, beklemeci ve direnişi bitirmek için çabalayan bütün kararların altında bu bürokratların da imzası bulunuyor. Dolayısıyla buradan iki sonuç çıkıyor. Birincisi, bürokratik bir dayanışmayla TEKEL Direnişi'ni bitirmek. İkincisi, TEKEL işçileriyle sınıf dayanışmasını esas alan her konfederasyonun tabanındaki diri unsurları pasifize etmek.

Fakat TEKEL Direnişi 12 Eylül faşizmi sonrasında ilk kez sendikal bürokrasiyle hesaplaşma sürecini de doğurdu. Sadece TEKEL işçilerinin değil, TEKEL Direnişi'yle dirsek teması kuran işçi ve emekçilerin karşısına dahi dalgakıran olarak çıkan bu hain takımının sorgulanması olanağını verdi. Bu vesileyle "ne yapacağız" sorusu sıkça sorulan sorular arasındaydı. Dolayısıyla sendikaların işçi ve emekçilerin tarihsel bir hak arama aracı olduğu ve bu aracın tepesindeki bürokrasinin temizlenmesi ihtiyacı en yalın biçimde açığa çıkmış oldu.

Reformizmin dalgakıran rolü: TKP, ÖDP, Halkevleri ittifakı

Sendikal bürokrasiye "sol"dan koltuk değnekliği ara başlıkta isimlerini sıraladığımız reformist üçlü tarafından yerine getirildi. TKP, ÖDP, Halkevleri bir ittifak kurarak TEKEL işçileriyle sözde "dayanışma" içine girmişlerdi. Oysa 78 günlük pratik süreç şunu çok net bir şekilde gösterdi: Mevcut üçlü son tahlilde sendikal bürokrasiyle aynı çizgide yürüdü. Onun TEKEL Direnişi'ne kurduğu tuzakları kolaylaştırdı, çoğu durumda açıkça çanak tuttu. Yerine göre inandırıcılık kazandırdı.

Halkevleri daha sürecin başında Tek Gıda-İş bürokratı Mustafa Türkel ile aynı masada basına poz vererek mesajını vermişti. Dayanışmayı bu çerçevede sürdüreceklerinin resmiydi bu. Diğer çevreler de değişik vesilelerle devrimci çizgiye düşman konumlarını açığa vurdular. Sendikal bürokrasiyle içten içe çatışma yaşayan devrimci güçlerin, sendikal çizgide davranan böylesi reformist güçlerle de çatışacakları ortadaydı. Komite kurma konusunda adım atan devrimci güçlerin, işçilerle beraber mevcut pasifist sendikalist çizgiyi aşmak için attıkları her adım, bu reformist çevreler tarafından da sık sık engellenmeye çalışıldı.

TKP bildirisi buna örnektir. 57. günde dağıtılan o utanç verici bildiri açıkça devrimci düşmanlığı yapıyordu: *"Karar verelim, dar gruplarla hareket ederek mi kazanacağız, ilk günden beri omuz omuza mücadele ettiğimiz işçi kardeşlerimizle birliğimizi koruyarak mı? AKP'nin açıklamaları bizi isyan ettiriyor, küçük gruplarla radikal işler yapmaya hevesleniyoruz, 'Bari biz AKP'ye haddini bildirelim' diyoruz. Uyarıcı olalım ama her koşulda birliğimizi koruyalım."* Devrimcileri işçileri bölmekle suçluyor ve "dar grup" olarak tanımlayarak etkilerini zayıflatmaya çalışıyorlardı. Bunun, o çok düşman kesildikleri AKP'nin devrimcilere karşı kullandığı söylemlerden hiçbir farkı yoktu.

Halkevleri çevresinin 4 Şubat "dayanışma grevi"nde devrimci gruplara saldırısının arkasında da bu devrimci düşmanlığı yatmaktadır. Devrimci güçlerin işçilerle birlikte atmış olduğu adımlarda ve polisle yaşanan gerginliklerde devrimcileri hedef gösteren, "bunlar TEKEL işçisi değil, bunlar dışarıdan gelen öğrenciler" diyerek devrimcileri işçilerden soyutlamaya çalışan ve düşmanın hedef tahtasına çakan, böylece eylemin başarısız geçmesini sağlayan da ÖDP çevresidir.

Reformist çevreler sürekli olarak devrimciler ile işçiler arasına mesafe koymak için büyük bir çaba harcadılar. Ortak mitingleri de işçileri sendikal bürokrasiye entegre etmeye çalışan bir girişimdi. Nitekim bir işçi şunu söylemiştir: *"Bu miting ve bu ittifak devrimcilere karşı yapılmıştır!"*

28 Şubat "saldırı tehditi" karşısında güçlerinin büyük bölümünü alandan çeken, fakat ertesi gün, Danıştay'ın "uzatma" kararı vermesinden hemen sonra kitlesel çıkarma yapanlar, ortamı festival havasına boğanlar da yine onlardı. TEKEL Direnişi aynı zamanda reformizmin devrimci sınıf mücadelesi karşısında gerçek bir dalgakıran, dolayısıyla ona karşı mücadelenin de ertelenemez bir görev olduğunu ortaya koydu.

Sınıf hareketinin ihtiyaçları değil dar grup çıkarları!

Devrimci güçler TEKEL Direnişine hazırlıksız yakalandılar. Öyle ki, birçok siyasetin sürece müdahalesi fazlasıyla gecikti. TEKEL Direnişi'nin kuvvetli bir meşruiyet zemini kazanmasının ardından, kıyıda köşede ne kadar sol parti, örgüt, grup, çevre varsa hepsi sınıfın yanında saf tuttu. Sınıftan kopuk bir politik mücadele sürdürenler, sadece sınıf hareketlendiğinde sınıfın yanında olanlar, haliyle buna yönelirlerken pek ne yapacaklarını bilemediler. Birçoğu dayanışma niyetiyle çadırlarda bulunmaktan, olanaklıysa eğer işçileri evlerde misafir etmekten, gazete satmaktan, yer yer bir-iki bildiri dağıtmaktan vb. öteye geçemediler.

Bu kadarının da kuşkusuz bir anlamı vardı. Fakat TEKEL işçisinin asıl ihtiyacı bunlar değildi. TEKEL işçisinin öncülerinin biraraya getirilmesine ve etkili bir mücadele programına ihtiyacı vardı. Zira TEKEL işçisi yıllardır tabandan gelen bir basınçla hareket etmekte, sendikalarını bu şekilde harekete

(Devamı s.18'de)

TKİP Yurtdışı Örgütü...

TEKEL Direnişi'yle etkin dayanışma faaliyeti

TEKEL Direnişi Türkiye'de olduğu gibi Avrupa'da da önemli bir etki yarattı, toplumu emek düşmanları ve dostları olarak saflaştırdı.

Avrupa burjuvazisi işin özünde kendi eseri olan bir saldırıya karşı ortaya konan bu gözü pek direnişe cepheden tavır aldı. Bu doğal olarak sermaye medyasının tutumunu da belirledi. Direniş sıradan bir haber olarak sunuldu. Daha sonra da bilinçli bir suskunlukla geçiştirildi.

Türkiyeli dinci gerici ve milliyetçi çevreler direnişi önce şaşkınlıkla karşıladılar. Ardından cami ve vakıflar üzerinden organize edilen bir karşıt çaba içine girdiler. AKP'nin cephaneliğinden alınmış bir karalama kampanyası yürüttüler.

Direniş Avrupa'nın yerli ve göçmen tüm uluslarından işçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçlerini ise oldukça olumlu etkiledi. İşçi ve emekçiler TEKEL Direnişi'ni kendi mücadeleleri için bir esin kaynağı olarak gördüler, her vesileyle bunu dile getirdiler.

Direniş tereddütsüz biçimde ilk andan itibaren desteklendi. Avrupa'nın hemen tüm ülkelerinde ve belli başlı kentlerinde anlamlı dayanışma çabaları sergilendi. Man, Mercedes, Bosch gibi büyük ölçekli fabrikaların işçileri direnişe açık destek sundular, mesajlar gönderdiler, maddi destekte bulundular. Mercedes'de direnişi desteklemek amacıyla çıkartılan bildirileri işçiler bizzat dağıttılar. Bilgilendirmek amacıyla gerçekleştirilen toplantılara aktif katılım sağladılar. Kısacası, TEKEL Direnişi Türkiye'deki düzeyde olmasa bile, başta Almanya olmak üzere Avrupa'da da işçi, emekçi, ilerici ve devrimcilerin gündeminde önemli bir yer işgal etti.

Direniş Almanya'da Ver-di sendikasının ülke çapında gerçekleştirdiği uyarı grevleri sırasında da gündem oldu. Kürsüden duyuruldu, desteklendiği açıklandı.

Başta MLPD olmak üzere, yerli ilerici ve devrimci partiler, göçmen devrimci güçlere dönük ciddi ve aktif bir ilişki içine girdiler. Türkiyeli devrimci örgüt ve partilerle ortak komitelerde yer alarak eylemli bir dayanışma sergilediler. TEKEL Direnişi'ndeki her gelişmeyi büyük bir ilgiyle izlediler, basınlarında sürekli haber ve değerlendirme konusu yaptılar.

TEKEL Direnişi ve sol hareket

TEKEL Direnişi devrimci hareketin yapısal zaaf ve zayıflıkları konusunda büyük açıklıklar yarattı. En başta bu hareketin sınıf dışılığını ve sınıfa yabancılığını açığa çıkardı.

Aralarındaki kısmi farklılıklar bir yana bırakılırsa, halkçı devrimci hareketin tüm bileşenleri, direnişin ilk günlerinde adeta seyirci gibi davrandı. Fakat direniş genişleyip büyüyünce, ulusal ve uluslararası planda hissedilir destekler alıp sürükleyici bir cereyana dönüşünce, nihayet bu çevrelerde de bazı kıpırdanmalar başladı. Direnişle dayanışma çabalarımızın güçlü olduğu yerlerde, bazıları direnişle dayanışma komitelerinde yer almak zorunda kaldılar.

Halkçı çevrlerin direnişe yönelimi kendiliğindendi. Sınıfa ve sosyalizme dair düşünceleri ideolojik bir kavrayışa dayanmadığı için başka türlü de olamazdı. Alışılageldik yöntemler ve çalışma biçimlerini aşamadılar. Yerli ve göçmen işçi ve emekçilere dönük

ısrarlı, tanımlı ve hedefli bir çalışmanın içine girmediler. Yasak savma türünden kimi eylem ve etkinliklerle yetindiler. Kimi ilişki ve imkanlarından yararlanarak, Ankara'ya delegasyon göndermeyi asıl iş haline getirdiler.

Halkçı gruplar genelde direnişin niteliği konusunda bir açıklıktan yoksundular. Daha da kötüsü, içlerinden bazıları sağlıksız düşünce ve duygularla da yüklüydüler. Kimileri "abartmamak lazım" diyerek direnişi küçümsedi. Böyleleri direnişin gücü ve sarsıntısı açığa çıkınca da hırçınlaştılar. Bilinç altında tuttukları ideolojik önyargılarını dışavurdular. Türkiye işçi sınıfının milliyetçi-şoven önyargılarla malul olduğunu, yer yer linç kültürünün ifadesi pratikler sergilediğini dile getirdiler.

Kürt yurtsever hareketi özellikle ilk haftalarda ilgisiz ve küçümseyici bir konumdaydı. Direniş birleştiriciliği ve dönüştürücülüğüyle şovenizme ve linç kültürüne darbeler vurup halkların kardeşliğini ete-kemiğe büründürünce, Kürt yurtsever hareketinin tutumunda da belli değişiklikler oldu. Zayıf da olsa yer yer direnişle dayanışmacı çabaların içinde yer almaya başladılar.

Reformistlerden ÖDP ve DİDF çevresi belli bir çaba içinde oldular. DİDF her zamanki gibi devrimci parti ve örgütlerden olduğu kadar devrimci eylem biçimlerinden de özenle uzak durdu. Çok istisnai olarak devrimcilerle birlikte oldu.

TEKEL Direnişi ve sınıf devrimcileri

Avrupa'da TEKEL Direnişi'ne dönük anlamlı ve az-çok tatmin edici çalışmayı TKİP Yurtdışı Örgütü olarak bizler yürüttük. Direnişin hemen başında doğal bir refleksle direnişi selamladık, tam desteğimizi açıkladık. Tüm ilerici ve devrimci güçleri direnişle eylemli dayanışmaya çağırdık. Fakat başlangıçta bunu politik-pratik bir faaliyetle birleştirmekte zayıf kaldık. Bir-iki bölge dışında kısa süreli bir atalet yaşandı. Bunun gerisinde direniş konusunda yeterli açıklıktan yoksunluk vardı. Partimizin merkezi müdahalesiyle bu zaafiyetin üzerine gidildi. Vakit geçirilmeksizin bir çalışma planı saptandı, kararlar alındı ve eylemli bir dayanışma için harekete geçildi.

Bulunduğumuz her ülke ve kentte çok yönlü ve verimli çalışmalar yaptık. Rutin yöntemleri bir yana bırakıp, daha yaratıcı yol, yöntem ve çalışma biçimlerine başvurduk. Kimi yerlerde daha önce ilişki kurulmayan ilerici çevrelerle direnişle dayanışma komiteleri kuruldu. Onların sahip olduğu ilişki ve imkanlardan yararlanıldı. Çalışmada devrimci yol ve biçimler izlendi. Yürütülen çalışmaların eksenini esas olarak biz oluşturduk. İlkelere dayalı sağlıklı ilişkiler temelinde verimli ve anlamlı çalışmalar gerçekleştirdik.

Direnişi duyurmak amaçlı seslenme faaliyeti önemliydi. Özellikle çok sayıda çevrenin içinde yer aldığı yerlerde bu asgari bir başarıyla yerine getirildi. Fabrika ve işyerlerinde, emekçi semtlerinde, halk pazarlarında, U-Bahn giriş ve çıkışlarında, kahve ve kafeteryalarda, ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımları yapıldı. Her toplantı ve etkinliğe katılınıldı, direnişe destek çağrısı yapıldı. Emekçi semtlerinde ve kentlerin işlek meydanlarında afiş çalışması yapıldı. Berlin'de haftanın belli bir gününde 250-300 kişinin katıldığı mitingler gerçekleştirildi.

Direnişin belli bir aşamasında, çalışmayı yoğunlaştırmak, direnişe dönük ilgiyi artırmak ve eylemli dayanışmayı büyütmek amacıyla dayanışma çadırları kurduk. İlgi yaratan çadırlar sıradan insanlarla bire bir temaslar için imkan yarattı.

Mercedes ve Man gibi fabrikalarda işçilerinin katılıp görüş bildirdikleri toplantılar yapmak, bir diğer anlamlı çalışmamız oldu. İşçiler TEKEL işçilerine mesajlar yolladılar.

Direnişin en kritik aşamasında, TEKEL işçilerinin kendi taleplerini içeren imza metnini ve çağrılarını anında yerli dillere çevirip oldukça yoğun ve yaygın biçimde dağıttık. Kimi yerlerde bilgilendirme standları açtık.

Standlar TEKEL işçilerinin çağrısını duyurmak bakımından hayli yararlı oldu.

Bunların yanı sıra, dayanışma ağını daha da büyütmek amacıyla, önceden çalışmamızın olmadığı kimi kentlerde anlamlı katılımların olduğu toplantılar gerçekleştirdik. Bağımsız faaliyet yürüttüğümüz yerlerde Bir-Kar üzerinden, direnişle dayanışma komitelerinin olduğu yerlerde ise bu komiteler aracılığıyla yardım kampanyaları yürütüldü. Anlamlı karşılıklar alındı. Kimi kentlerde delegasyonlar oluşturulup TEKEL işçisi sınıf kardeşlerimize dönük ziyaret örgütlendi. Avrupa'nın bazı ülke ve kentlerinde TEKEL Direnişi konusunda açıklıklar yaratma amaçlı toplantı ve paneller düzenlendi. Essen ve Stuttgart gibi kentlerde TEKEL Direnişi'yle dayanışma etkinlikleri gerçekleştirildi.

Dayanışma sürecinin kazanımları

TEKEL Direnişi ile dayanışma faaliyeti vesilesiyle ilk kez güçlerimizi, biraz gecikmeli de olsa kendi çizgimiz temelinde ve kendi tarzımızda topluca bir çalışmanın içine soktuk. Çalışmamıza hatırı sayılır bir hız, tempo ve bütünlük kazandırdık.

Böylesi dönemler devrimci politik çalışmanın yoğunlaştırıldığı ve genişlemesi için imkanların arttığı dönemlerdir, gerçekten de böyle oldu. Yurtdışı örgütü olarak bu durumu asgari ölçüde değerlendirdiğimizi söyleyebiliriz. Nitekim bu çalışma vesilesiyle her şeyden önce kendi güçlerimizi kazandık. Başta kimi kentlerdeki önemli fabrikaların öncü işçileri olmak üzere, çok sayıda emekçi ve ilerici çevre ile temas kurduk. Bizim için yeni çalışma alanları olabilecek alanlara ulaştık.

TEKEL Direnişi partimizin programında dile getirilen tüm temel düşüncelerimizi tam olarak doğruladı. Bu ise, saflarımızda gözle görülür bir heyecana, coşkuya ve partimize olan güvenin daha da pekişmesine yol açtı.

Direnişin çizgimiz hakkında sağladığı açıklıklardan da güç alarak, yurtdışı örgütü olarak bu elverişli dönemi, yeterli düzeyde olmasa da, dönüp çizgimizin kavranması ve kavratılmasının imkanına çevirdik, güçlerimize dönük bir eğitimin vesilesi yaptık.

Dikkate değer bir başka kazanımımız ise, yerel yurtdışı örgütlerimizin, yerel bildiriler çıkarmak, yerel çalışmalar planlayıp yerel organizasyonlar gerçekleştirmek gibi önceden nispeten zayıf kaldığı yönlerini bu çalışma sırasında geliştirmeleri oldu.

Partimize her zamankinden daha çok güveniyoruz ve her zamankinden daha moralliyiz. Henüz yeterli düzeyde olmasa da saflarımızda devrimci ruh günden güne güç kazanıyor. Bu ruhla 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Kadrolaşma sorunu ve...

(Baştarafı s.20'de)

çıkan sorun alanları üzerinden her adımda kazanıcı müdahalelerde bulunabilmeliyiz. Nasıl ki toplumsal yaşamda insanların dönüşüm süreçleri açısından sosyal alan büyük bir önem taşıyorsa, devrimci bir parti açısından da parti iç yaşamının o denli belirleyici olduğunu akıldan çıkarmalıyız. Özellikle de söz konusu olan kadrolaşma sorunu ise. Bu açıdan parti yaşamında sosyal alana gereğince eğilebilmeli, yoldaşlarımızın parti ile bağlarını her açıdan güçlendirmek için yoğun bir emek harcamalıyız. Tek tek yoldaşlarımızı kendi nesnelliğinde kavrayabilmek, sorunlarına ve yaşamlarına hâkim olabilmek için özen göstermeli ve büyük bir sabırla hareket etmeliyiz. Deyim yerindeyse mevcut potansiyelimizi bütünlüklü olarak kuşatabilmeliyiz. Parti niteliğimizi güçlendirmenin ve büyütmenin yolu parti içi devrimci yaşamın gereklerini yerine getirmekten, her bir yoldaşımıza gereken ilgi ve emeği ortaya koymaktan geçiyor. Bunu öncelikli bir devrimci görev olarak ele almalı, bu noktada ortaya çıkan zayıflıkların sorumluluklarımız çerçevesinde üzerine gitmeliyiz.

Parti'nin pratik faaliyetlerinden...

İllegal faaliyetimiz baharın coşkusuyla sürüyor!

Geçtiğimiz dönemde illegal pratik faaliyetimiz afiş ve yazılamalarla devam etti. Alaattin yoldaşla ilgili kampanyanın son haftalarında, yoldaşın resminin olduğu dört çeşit küçük, bir büyük boy afiş kullandık. *"Alaattin Karadağ ölümsüzdür!", "Alattin Karadağ kavgamızda yaşıyor!", "Alaattin Karadağ katledildi! Katil polis hesap verecek!", "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!"* şiarlarının yer aldığı afişleri E-5 Göztepe-Kadıköy hattına, Kayışdağı otobüs güzergahına, Sultanbeyli-Başaran ve Teferruç mahallelerine, Samandıra-Veysel Karani Mahallesi'ne, Aşağı Dudullu ve Birlik mahallelerine, Sarıgazi ve Yeni Çamlıca Mahallesi-İMES güzergahına yaptık.

Geçtiğimiz aylar aynı zamanda TEKEL işçilerinin büyük direnişinin sürdüğü bir dönemdi. TEKEL işçilerinin Ankara'da yakmış oldukları direniş ateşini yaymak ve dayanışma çağrısı yapmak için yazılamalar yaptık. E-6 (TEM) Karayolu üzerini, Yeni Çamlıca-İMES güzergahını ve Başaran Mahallesi'ni *"TEKEL işçileriyle dayanışmaya!/TKİP", "TEKEL işçileri yol gösteriyor!/TKİP", "TEKEL işçileri kazanacak!/TKİP"* yazılamalarıyla süsledik.

Bahar dönemi faaliyetimiz 8 Mart ve Newroz gündemleriyle devam etti. *"Yaşasın 8 Mart! Kadınların kurtuluşu sosyalizmde!"* şiarının yer aldığı afişleri E-5 Bostancı-Kadıköy hattı, Kayışdağı otobüs güzergahı, Sultanbeyli-Başaran ve Teferruç, Samandıra-Veysel Karani, Aşağı Dudulu, Birlik, Yeni Çamlıca mahalleleri ve Sarıgazi civarında tükettik.

Ardından sermaye düzeninin Kürt halkını demokratik açılım yalanlarıyla sisteme yedeklemek istediği bir dönemde Newroz'u karşıladık. Newroz vesilesiyle düzenin işçi ve emekçiler içerisinde yaymaya çalıştığı şovenizm zehrine karşı bir kez daha işçilerin birliği, halkları kardeşliği vurgusunu öne çıkardık. *"Biji Newroz! İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!"* şiarlı afişimizin yanı sıra *"Gerçek barış sosyalizmde! Kürt halkına özgürlük!"* afişlerimizi kullandık. Afişlerimizi daha çok merkezi geçiş noktaları olan Baraj Yolu, Tavukçu Yolu, FSM Köprüsüne gidiş yolu ve Başaran Mahallesi'ne astık. Ayrıca Şile Yolu- FSM Köprüsü yol ayrımına *"Biji Newroz!/TKİP" ve "Biji sosyalizm!/TKİP"* yazılamaları yaptık.

Son yıllarda hemen bütün afişlerimizi kısa bir süre sonra sökmeye çalışıyorlar, sökemediklerini ise boya ya da zift benzeri bir maddeyle kapatıyorlar. Yazılamalarımızın üzerini de aynı şekilde kapatıyorlar. Biz de buna karşı, propagandamızı işçi ve emekçilere taşımak için daha yaygın bir biçimde illegal devrimci faaliyetimizi sürdürüyoruz.

Ümraniye'den Komünistler

İllegal faaliyete tahammülsüzlük!

Bahar çalışmamızın ilk ayağı olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile bahar çalışmamızın startını vermiş olduk. Aydınlı ve Esenyalı'da "Yaşasın 8 Mart! Kadınların kurtuluşu sosyalizmde!/TKİP" afişlerini kullandık.

Bahar çalışmamızın diğer ayağını ise Newroz oluşturdu. *"Biji Newroz! İşçilerin birliği halkların kardeşliği!"* şiarlı TKİP imzalı afişlerimizi Aydınlı ve Esenyalı'da kullandık. Ardından ise *"Biji Newroz, biji sosyalizm! / TKİP"* yazılamalarını Aydınlı'da farklı noktalara yaptık. Bazı noktalara ise TKİP yazılamaları yaptık.

Afiş ve yazılamaları yaparken bazı gençler yanımıza gelip, deyim yerindeyse gözcülüğümüzü yaptılar. Tabii bir de işin düşman ayağı bulunuyor. Düzenin bekçi köpeklerinin çok geçmeden afişlerimizi kazımaları, ısrarla sürdürdüğümüz illegal faaliyete tahammülsüzlüğün bir göstergesiydi.

Tuzla'dan Komünistler

Baharı selamladık!

TEKEL işçileri ile sınıf dayanışmasını yükseltmek için bulunduğumuz alanda çeşitli çalışmalar yaptık ve toplantılar düzenledik. İşçilerin artan ilgisinin yanında çalışmalara daha geriden katılan yoldaşlar ve bazı bağlarımız daha yoğun bir ilgi gösterdiler. Tekel işçilerinin her türlü baskıya rağmen toplumda yarattığı meşruluk bunda etkili oldu. Bunun yanında Topkapı ve Davutpaşa'da *"Tekel işçileri kazanacak!", "Tekel işçileri ile dayanışmayı yükselt!", "Tekel işçisi yalnız değildir!"* şiarlı ve parti imzalı yazılamaları gerçekleştirdik.

Baharın devrimci gündemleri arasında yer alan 8 Mart ve Newroz'a yönelik gerçekleştirdiğimiz faaliyetin yanında merkezi afişlerimizi kullandık. ***"Yaşasın 8 Mart! Kadınların kurtuluşu sosyalizmde!", "Biji Newroz! İşçilerin birliği halkların kardeşliği!"*** şiarlı afişlerimizi başta ana hatlar ve servis güzergahları olmak üzere birçok yerde kullandık. E-5, Topkapı, Davutpaşa, Rami, Gazi Osman Paşa, Küçükköy, Gazi Mahallesi, Karayolları ve Karadeniz Mahallesi'nde afişlerimizle baharı selamladık.

İstanbul GOP'tan Komünistler

Partimizin sesini emekçilere taşıyoruz

İllegal araçlarla işçi ve emekçi kitlelere seslenmeye devam ediyoruz. Partimizin çeşitli gündemler vesilesiyle çıkarmış olduğu materyalleri istikrarlı bir çalışmayla emekçilerle buluşturuyoruz.

III. Parti Kongresi, Parti'nin 11. Yılı, Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesi ve TEKEL direnişinin ardından Newroz ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü gündemli afişlerimizi bölgemizde yaygın bir biçimde kullanmış bulunuyoruz.

İlk olarak 8 Mart gündemli *"Yaşasın 8 Mart! Kadının kurtuluşu sosyalizmde!/TKİP"* şiarlı afişlerimizi Depo,Yeşilkent, Balıkyolu, Örnek Mahallesi, Kıraç, Beylikdüzü bölgelerinde insan trafiğinin yoğun olduğu noktalara yaptık. Ardından, Newroz'u selamlayan afişlerimizle halklara ***"İşçilerin birliği halkların kardeşliği!"*** temelinde mücadeleyi büyütme çağrısı yaptık. Newroz gündemli afişlerimizi Tabela, İnönü Mahallesi, Balık yolu, Tokat ve Yenikent Gini mahallerinde kullandık.

İşçi sınıfı ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın da yaklaştığı bir süreçteyiz. Sınıf devrimcileri olarak önümüzdeki süreçte çalışmamızı daha da yoğunlaştırarak partimizin sesini emekçilere kesintisiz bir biçimde ulaştırmaya devam edeceğiz.

Esenyurt'tan Komünistler

Ankara'da parti çalışmaları

Ankara'dan komünistler olarak devrimci yeraltı faaliyetini kesintisiz olarak sürdürüyoruz. Mevcut gündemler üzerinden sınıf ve emekçi kitlelere ulaşıyoruz.

Bu çerçevede son olarak devrimci baharın mücadele çağrısını gündeme alan parti afişlerimizi yaygın bir şekilde kullandık. *"Yaşasın 8 Mart! Kadının kurtuluşu sosyalizmde! / TKİP", "Biji Newroz! İşçilerin birliği halkların kardeşliği / TKİP", "Alaattin Karadağ ölümsüzdür! / TKİP"* şiar ve imzalı parti afişlerimizi Ankara'nın sanayi bölgelerine ve emekçi semtlerine ulaştırdık. Sincan, Mamak, Batıkent, Balgat 1●●. Yıl bölgelerinin yanısıra İstanbul yolu ve Ayaş yolunun belli noktalarına afişlerimizi yaptık.

Sermayenin başkenti Ankara'da "Parti, sınıf, devrim" bakışıyla yürüttüğümüz devrimci yeraltı faaliyetimizi kesintisiz sürdüreceğiz. Partimizin adı, amblemi ve şiarlarını önümüzdeki dönemin gündemleri üzerinden sınıf kitlelerine taşımaya devam edeceğiz.

Ankara'dan Komünistler

Bu düzen, her geçen gün azgınlaşan sınıfsal sömürünün yanısıra ulusal, mezhepsel, cinsel sömürünün de kaynağıdır. Emekçilerin kurtuluşu için mücadele eden devrimci hareketi ezmek, özgürlük ve eşitlik için direnen Kürt halkına boyun eğdirmek, mezhepsel ayrımlara ve baskılara karşı direnen demokratik Alevi hareketini baltalamak amacıyla saldıran da odur.

Savaş makinelerini ezilen halkların üzerine salan emperyalist-kapitalist sistemin efendileri Filistin, Afganistan, Irak ve pek çok ülkede kan dökmeye devam ediyorlar. Dahası, ezilen halklara karşı yeni cepheler açmanın hesabı içindeler. Sermaye devleti de, ABD hizmetinde etkin taşeronluk rolünü yerine getirerek, ezilen halklara karşı işlenen ağır suçlara da ortak olmaktadır.

İşsizlik, yoksulluk, açlık gibi felaketleri sürekli üreten emperyalist-kapitalist sistem, doğayı tahrip ederek ekolojik dengeyi de bozmakta, sadece insanlığın değil tüm canlıların geleceğini de tehdit etmektedir.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Asalak kapitalistler ve onların çıkarlarını savunan rejim, güvencesiz çalışmayı işçi ve emekçiler için "tek seçenek" olarak sunmaktadır. İşsiz milyonlara her gün yenilerini ekleyen bu uygulama, ücretli köle olma "şansı" bulan emekçilere ise, uzun iş saatlerini, düşük ücretleri, örgütsüzlüğü ve her tür sosyal haktan yoksunluğu dayatmaktadır.

Açıktır ki, hiçbir onurlu işçi ve emekçi böyle bir dayatmaya uzun süre katlanamaz. Birleşen işçilerin gücünü TEKEL işçilerinin direnişi göstermiştir. Artık işçi sınıfının pek çok bölüğü, TEKEL işçilerinin yolunu izleyeceğini ilan ederek, kapitalist asalakların saldırılarına karşı direniş yolunu tutmaktadır.

Büyük sermaye örgütleri TÜSİAD, MÜSİAD, TİSK, TOBB ile onların hizmetindeki AKP hükümeti, halen kapsamlı bir yeni saldırı hazırlığı yapmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçileri hedef alan bu uğursuz planı bozmanın tek yolu, TEKEL işçilerinin yaktığı direniş ateşini daha militan, daha kitlesel eylemlerle büyük bir yangına çevirmektir.

Türkiye Komünist İşçi Partisi;

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya mahkûm edilmek istenen işçi ve emekçileri, geleceği karartılan gençleri, çifte baskı ve sömürüye maruz bırakılan kadınları, sınıfsal baskının yanı sıra ulusal, dinsel, mezhepsel baskıya uğrayan tüm ezilenleri, 1 Mayıs'ta sermaye ve uşaklarından hesap sormaya, özgürlük, kardeşlik ve eşitlik dünyasının kapılarını açacak olan sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırmaktadır.

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek,
İşsizliğe ve sosyal yıkıma karşı direnmek,
Ulusal, mezhepsel, cinsel baskıya hayır demek,
İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği şiarını yükseltmek,
Emperyalist-siyonist saldırganlığa ve savaşa dur demek için,
1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çıkalım!..

Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Türkiye Komünist İşçi Partisi
Nisan 2010

TKİP 1 Mayıs'a çağırıyor!..

Güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya,
Faşizme, şovenizme ve gericiliğe,
Emperyalist-siyonist saldırganlığa ve savaşa karşı

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Yağma ve kölelik düzeni kapitalizmin küresel krizi dalgalar halinde yayılıyor. Milyonlarca işçiyi sokağa atan kan emici asalak kapitalistler, krizin faturasını emekçilere ödetebilmek için saldırılarını dünya çapında pervasızca sürdürüyorlar.

Dünyanın pek çok yerinde işçiler, Ankara'da direniş ateşini tutuşturan TEKEL işçileri gibi, sermayenin sistemli saldırılarına karşı mücadele ediyor. Gelişmeler, iki dünyanın, sermayenin sömürü ve kölelik dünyası ile eşitlik ve özgürlük isteyen emeğin dünyası arasındaki çatışmanın önümüzdeki dönemde daha da şiddetleneceğine işaret ediyor.

Çıkarları uzlaşmaz olan bu iki dünya arasındaki çatışma, kutlamaya hazırlandığımız dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta yeni bir ivme kazanacaktır.

İşçi ve emekçi kardeşler!

Ekonomik kriz, tüm toplumun değil fakat bir avuç asalağın çıkarlarına dayanan kapitalist düzenin döne döne yarattığı yıkıcı sorunlardan biridir. Krizin sorumlusu kendileri oldukları halde, kapitalistler ile onların çıkarlarını koruyan sermaye devleti, faturayı işçi sınıfı ile emekçilerin sırtına yıkıyor. Milyonlarca insanı işsizliğe mahkum eden sömürü ve kölelik düzeni, işçi sınıfının tüm sosyal kazanımlarını gaspetmenin yollarını arıyor. Zira onlar, kanla beslenen saltanatlarını ayakta tutabilmek için azgınca saldırmak dışında bir yol bilmiyorlar.

İşsiz bıraktıkları milyonları herşeye rağmen işi olanlara karşı bir şantaj aracı olarak kullanan asalak kapitalistler, böylece işçileri ve emekçileri "uysal köleler" yığınına çevirmek istiyorlar. Zira ancak köleliğe boyun eğenler, güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya katlanabilirler. Oysa başta TEKEL işçileri olmak üzere işçi sınıfının direnen kesimleri, birleşip direnme yolunu seçenlerin hiç de köleliğe mahkum olmadığını dosta düşmana göstermiş bulunuyorlar.

Emekçi kardeşler!

Varlıklarını emekçilerin ürettiği zenginlikleri yağmalayarak sürdüren kapitalistler ve onların zorba düzeni işsizlik, yoksulluk ve sefalet üretmekle kalmıyor, madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda, şantiyelerde işçi kardeşlerimizi katlediyor.

(Devamı s.31'de)